

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԹԻՒՆ
SPECIAL ISSUE

ՀԱՅԳԴՈՒԿ HAYTOUG

ՅՈՒՆԻՍ-ՅՈՒԼԻՍ 1980
JUNE-JULY 1980

Օրգան Արեւմտ. Ամերիկայի Հ.Յ.Դ. Հայ Երիտասարդաց Դաշնակցութեան Ամերիկ.

Բ. ՏԱՐԻ,
ԹԻՒՆ 12

ASDAKEZ LSA

ASSISTANCE PLS IN PLACING CALL
TO ANOTHER TWX OR TLX TO ?

TH7 75C

TWX DIR ASST STL

ASSISTANCE PLS IN PLACING CALL TO ANOTHER TWX

YOU CAN DIAL DIRECT TO ANOTHER TWX

YES, BUT THERE SEEMS TO BE SOME PROBLEM, CAN YOU TRY FOR ME?

I REACHED ANSEACK HAIRENIK BSN IS THAT CORRECT

YES

PLS TRY AGAIN

THNS.

APP VIA HAIRENIK

PARIS, AUG. 5 (APP)- AN ARMENIAN ORGANIZATION TODAY CLAIMED RESPONSIBILITY FOR AN ATTACK ON THE TURKISH CONSULATE IN FRANCE'S SECOND CITY OF LYONS WHICH WOUNDED THREE PEOPLE.

IN A TELEPHONE CALL TO AGENCE FRANCE-PRESSE AN ANONYMOUS SPOKESMAN FOR THE ARMENIAN SECRET LIBERATION ARMY SAID, "WE WILL CONTINUE OUR ATTACKS UNTILL THERE IS JUSTICE FOR THE GENOCIDE OF 1915"- THE YEAR WHEN TURKISH AUTHORITIES MASSACRED UP TO A MILLION ARMENIANS.

TWO GUNMEN FLED AFTER SHOOTING CONSULATE DOORMAN MEHMET BOKZDAG IN THE ARM, AND ANOTHER MAN, MUZJIN TOTRAK, IN THE GROIN AND ABDOMEN. A THIRD MAN, WHO WAS UNNAMED, WAS ALSO SAID TO BE IN SERIOUS CONDITION.

MR BOKZDAG MANAGED TO RUN TO A NEARBY POLICE STATION AND RAISE THE ALARM IN SPIE OF HIS WOUNDS, BUT THE GUNMEN HAD DISAPPEARED BY THE TIME THE POLICE ARRIVED.

ADDITIONAL INFO PLS

ROUND UP CONSULATE

LYONS, SOUTHEASTERN FRANCE, AUG 5 (APP)- OKAN GEZER, THE TURKISH GENRAL CONSUL HERE, MAY HAVE BEEN THE TARGET OF THE TWO-MAN ATTACK TODAY ON THE CONSULATE THAT WOUNDED FOUR PERSONS, THREE OF THEM SERIOUSLY, ACCORDING TO POLICE.

IN PARIS THE FOREIGN MINISTRY CONDEMNED THE ACTION, ADDING THAT THE AUTHORITIES "WILL DO EVERYTHING IN THEIR POWER TO IDENTIFY AND ARREST THE GUILTY PARTIES."

"TWO MINUTES LATER LATER, THEY COULD HAVE KILLED ME, IF THEY HAD WAITED WAITED FOR ME TO RETURN TO MY OFFICE," SAID MR. GEZER. "DOUBTLESS THEY WANTED TO KILL ME, BUT THIS SHOOTING WAS DIRECTED AGAINST MY COUNTRY, NOT AGAINST ME PERSONALLY."

"THEY COME, THEY KILL AND THEY LEAVE," MR. GEZER ADDED, AGREEING THAT THE ARMENIAN GROUP COULD HAVE BEEN RESPONSIBLE FOR THE ATTACK "YET WE LIVE IN TURKEY WITH ARMENIANS LIKE BROTHERS AND SISTERS. HERE, I HAVE BEEN HERE FOR NEARLY TWO YEARS. I HAVE VERY GOOD RELATIONS WITH ARMENIANS."

JMR. GEZER WHO WILL RECEIVE PROTECTION AS OF TODAY, HAS RECEIVED THREATS BEFORE, BUT NOT PERSONALLY.

THE CONSULATE SELVES MORE THAN 15,000 TURKS IN THE RHONE-ALPS, BURGUNDY AND AUVERGNE REGIONS.

Telex

Western Union

Telex/TWX

Telex/TWX

Telex/TW

IX

Western Union

Telex/TWX

Western Union

Telex/TW

"TO TOLERATE IS TO CONDONE"

Jean-Paul Sartre

ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆ

Մասնատրաքար այս վերջին տարիներուն ականատես կը դառնանք ընդհանրապէս ամերիկահայութեան եւ յատկապէս ամերիկահայ երիտասարդութեան (ստոնք ըլլան ամերիկածին թէ այլածին) մօտ, երկու որոշ մտայնութիւններու զարգացումին:

Այս երկու մտայնութիւնները «միաբերան» կը դատապարտեն Հայ Դատի գծով ցարդ տարուած աշխատանքներն ու անոնց հեղինակները, կ'առաջարկեն «հայութեան շահերուն սիրոյն» մէկդի թողել սա յեղափոխական գաղափարաբանութիւնն ու անաբեկչական արարքները — որոնք կ'որակեն անոնք «պնրապ վախտի խաղաղք» — ու կ'առաջարկեն «խելքը գլուխը» դառնալ իրատես, ձեռք ձգել «քաղաքական հասունութիւն» եւ աշխատիլ «նիշտ» ուղիով: Առաջին մտայնութիւնը կ'ըսէ. — Օգտուելով ամերիկեան ժողովրդավարութեան հրամցուցած բազմաթիւ կարելիութիւններէն, մուտք գործել ամերիկեան քաղաքական վարչամեքենայէն ներս ու այնտեղէն յառաջ տանիլ Հայ Դատի աշխատանքները: Երկրորդ մտայնութիւնը կ'ըսէ. — Ժամանակը եկած է երեխայական յամառութիւնը մէկ կողմ դնելով որոշ բանակցութիւններ կամ «տիպիկ» ստեղծել թուրք կառավարութեան հետ՝ որոշ համաձայնութեան մը նպատակով: Այս «իրատես» մտայնութիւնները (ի՞նչ իրատեսութիւն է՝ չգիտենք) քաջ մըն ալ անդին կ'երթան ծնունդ տալու համար կազմակերպութիւններու որոնք առհասարակ ժխտականօրէն տրամադրուած հայ կուսակցութեանց հանդէպ, կը ջանան պատրաստել «քաղաքականօրէն հասուն» այն երիտասարդութիւնը որ նետուելով ամերիկեան քաղաքականութեան մէջ եւ կամ ստեղծելով բանակցութիւններ հայերու եւ թուրքերու միջեւ, դրօշակակիրը պիտի դառնայ Հայ Դատի աշխատանքներուն:

Այս երկու մտայնութիւններն ալ անկասկած որ ունին որոշ սկզբունքային ճշգրտութիւն: Սակայն անոնք յաջորդաբար կը դառնան անգործնական եւ անիրապաշտ, ուստի՝ սխալ, երբ կը դառնան նպատակ եւ կամ նոյնիսկ պայքարի միակ միջոց:

Առաջին, կը մերժենք այն միամիտ մտայնութիւնը թէ հայ ժողովուրդի փրկութիւնը կը կայանայ Հայ մասսայի եւ մանաւանդ երիտասարդութեան գործօն մասնակցութեան մէջ ամերիկեան քաղա-

քականութենէն ներս (այս արտայայտող յօդուածներ շատ տեսած ենք): Հարկ է թափանցել — կ'ըսէ այս մտայնութիւնը — ու վարչամեքենան հայութեան ի նպաստ աշխատցնել: Սկզբունքով ազնի գաղափար՝ սակայն անգործնական: Հայութեան յարաբերաբար խեղճ կարողականութեան (potential) — նիւթական, մարդուժ, քուէ, եւայլն — միջոցաւ անկարելի կը նկատենք ձեռք ձգել պէտք եղած ազդեցութիւնը ամերիկեան կայսերապաշտութեան հաւասարակշռութիւնը խախտելու ու հայանպաստ դիրք ապահովելու համար: Քաղաքական աշխատանքները պէ՛տք են, չեն բաներ: Երկրի դիւանագիտութեան վրայ ազդեցութիւն ձեռք ձգել — քարոզչական նպատակներով — շատ լաւ բան է. սակայն մեր բոլոր ճիգերը կեդրոնացնել հոն, ու վրստահիլ քաղաքական ապերախտ աշխարհի քմայքներուն՝ անընդունելի է մեզի համար: Իբրեւ յեղափոխական եւ գաղափարական երիտասարդութիւն, անհրաժեշտութիւնը կը տեսնենք ուղղակի պայքարի մը, յեղափոխական ռազմավարութեան մը, ուր քաղաքական աշխատանքները մասնակի դեր կրնան խաղալ միայն:

Երկրորդ, յստակ պէտք է ըլլայ երկրորդ մտայնութեան տէրերուն, թէ երկխօսութեան միշտ պատրաստ եղած է Հայ ժողովուրդը՝ նախապայմանով մը միայն. որ թուրք ղեկավարութիւնը ճանչնայ հայութեան պատմականօրէն փաստուած արդար իրատեսներն ու ամենատարրական պահանջները — որոնց վստահ ենք, թուրք ղեկավարութիւնը խիստ ծանօթ է — եւ այն ատեն է միայն որ այս բանակցութիւնները կը ստանան իմաստ եւ լուրջ բնոյթ: Հայը ո՛չ մէկ գիշում պէտք է ընէ մինչեւ տոյն նախապայմաններու իրականացումը: Ամբողջ վաթսունհինգ տարի Հայ ժողովուրդի դռները միշտ բաց եղած են բանակցութեան կամ երկխօսութեան համար: Եւ արդեօք ինչո՞ւ էին այն բոլոր խաղաղ ցոյցերը, քաղաքական հաւաքներն ու յուշագրերը, եթէ ոչ ըսելու համար թէ ժամանակն է հարցերը խաղաղասիրութեամբ լուծելու: Այս բոլորը եղաւ ամենայն խաղաղասիրութեամբ ու «այն խոր համոզումով թէ վերջապէս հայ եւ թուրք ժողովուրդներու միջեւ խաղաղ գոյակցութիւնը անխուսափելի եւ անփոխարինելի հրամայական մըն է: Սակայն ըստ երեւոյթին, այս բոլորին մասին միայն հայուն համոզումը բաւական չէ», — ու պէտք է որ իշխանները համոզուին:

Կը համոզենք եթէ համոզուիլ է պէտք:

EDITORIAL

Mainly during the few years, we have witnessed the development of two specific mentalities in the Armenian-American community, but particularly in the Armenian-American (whether American-born or not) youth.

These two mentalities "unanimously" condemn previous efforts to advance the Armenian Cause; they suggest that "for the sake of the Armenian People", the revolutionary ideology, tactics and terrorist acts — which qualify as "a waste of time" — must be abandoned and that those who advocate these ideologies must come to their senses, in order to become "politically mature" and to work in the "right" direction. The first mentality claims that we must take advantage of the many possibilities offered by the American democracy by getting involved within the American political machine to advance the Armenian Cause. The second mentality claims that the time has come to set our childish stubbornness and to attempt to reach an agreement with the Turkish government by sitting down and establishing a "dialogue". These "realistic" mentalities (just how realistic they are, we don't know) also go one step further by giving birth to new organizations, which are generally negative toward the established Armenian parties, attempting to prepare "politically mature" youths who, by throwing themselves into the American political arena or by starting negotiations between the Turks and the Armenians, can become the flagbearers for the promotion of the Armenian Cause.

Undoubtedly, these two mentalities contain some basic truths. However, they will eventually become impractical and unrealistic, therefore wrong, when they become goals and even the only means of a struggle.

First, we reject the naive mentality that the freedom of the Armenian People consists of the active participation within American politics by the Armenian masses and especially by the Armenian youth (we have seen many articles expressing this). It is necessary to infiltrate, says

this mentality, and to use the political machine for the advantage of the Armenian People; basically a noble idea, but impractical. We find the use of the relatively miserable potential of the Armenian People — financial, manpower, vote, etc. — to be an impossible method of leaving a reasonable impression and dislodging the balance of the American imperialist stance in order to secure a United States position in favor of the Armenians. Political efforts are necessary, but far from being enough. To leave an impression on the statesmanship of a country — for the purposes of propaganda — is a good thing. But to centralize all our efforts there and to have faith in the caprices of a politically unfateful world is unacceptable to us. As revolutionary and ideological youths, we find a direct struggle, revolutionary tactics, necessary where political efforts may only play a partial role.

Second, it must be clear to those of the second mentality that the Armenian People has always been ready for a dialogue, but only with the condition that the leaders of the Turkish government recognize the historically proven just rights and basic demands of the Armenian People — of which we are sure the Turks are well aware — and only at this time will these negotiations take on a serious and meaningful nature. The Armenian must make no compromise until the Armenian demands are met. During the past sixty-five years, the doors of the Armenian People have been open to negotiations. And we wonder why all the peaceful demonstrations, political gatherings and petitions were used, if not to say that it is time to solve the issues peacefully. All this happened with the utmost effort to keep peace and "with the deep conviction that a peaceful coexistence is finally inevitable and irreplaceable between the Armenians and the Turks. Apparently, it is not only the Armenian who needs to be convinced of this", but others must also be convinced. We will convince, if convincing is needed.

FROM NOW ON

Who cares anyway?

The chance of failure
Now lies clearly even greater,
And we're still merely wasting away.

Who cares anyway?

The victims and their cries
Are wiped clean from our minds,
And the crime is too old to repay.

Who cares anyway?

When we work and we prosper
Why lose it forever
All for foolish dreams of yesterday.

Who cares anyway?

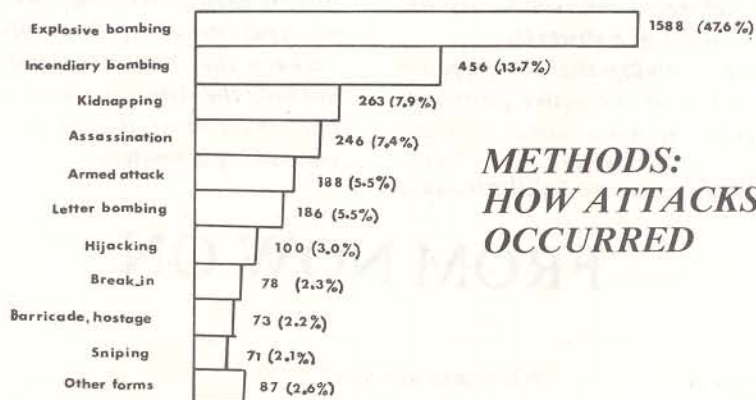
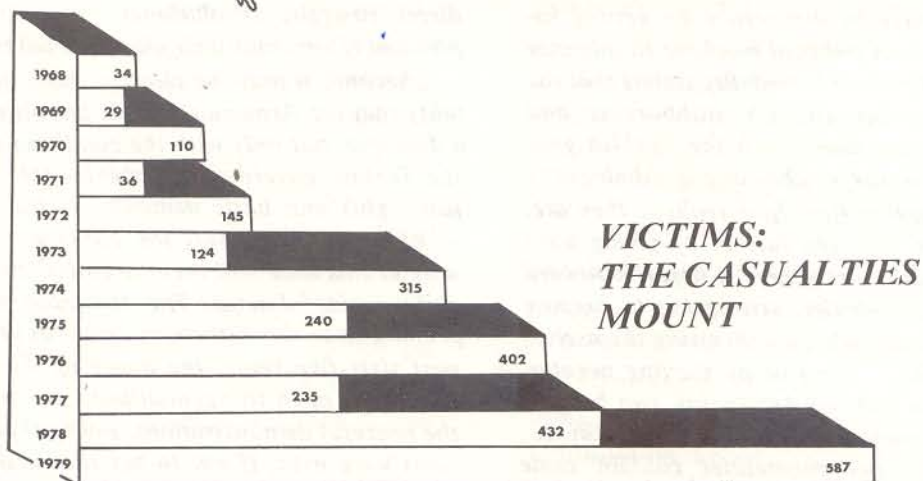
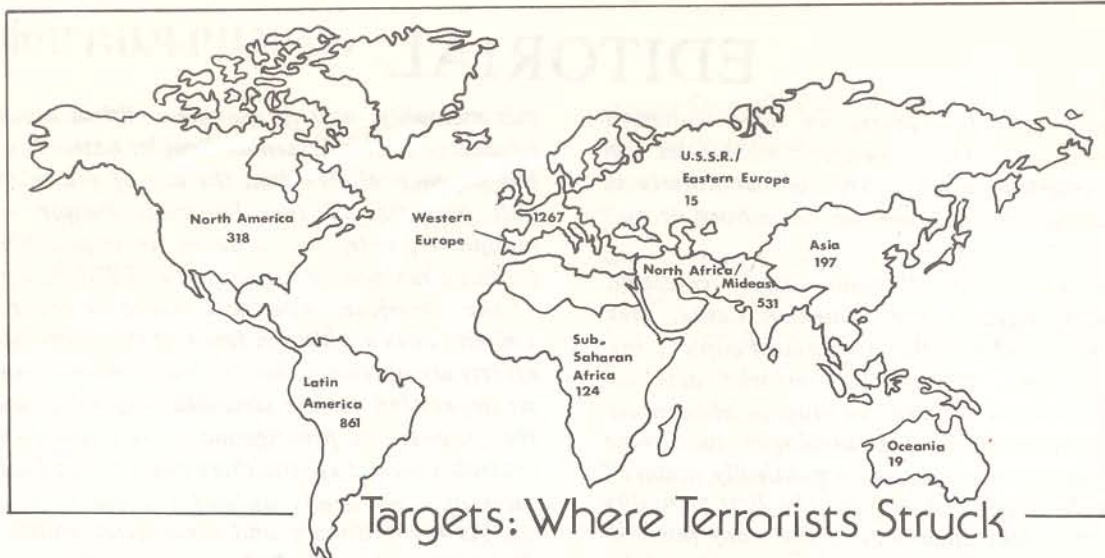
— I don't
— I can't
— I'm too young
— I'm too far
— I'm too happy
I'm too busy.
— I don't know
— I don't learn
— I don't want to...
— I don't need to...
— I don't care...

Still they talk of a place
For a people, for a race
That was ours, and is ours
From its ruins to its towers.

So it's our right — but who cares...
And it's just — but who cares...
We must fight — but who cares...

To build for us —
It's too bad,
It's so frightfully sad.

LAURA

ԱՀԱԲԵԿՉՈՒԹԻՒՆԸ

1979-ի ընթացքին, միջազգային ահաբեկչությունը ներք թէւ թիւով աւելի պակաս եղած են որքան նախընթաց տարիներուն, սակայն անոնք եղած են աւելի մահացու:

Անցեալ տարի, 587 հոգի մեռան ահաբեկչներու հարուածներուն տակ: Իսկ 1980ին առաջին երկու ամիսներու ընթացքին մեռած են 98 հոգիներ, միջին հաշուով նոյնը ինչպէս անցեալ տարի:

Գալիք տարիներուն՝ յարձակման թիրախ կրնան ըլլալ պետական մարդիկ, ընդհանրապէս Սիջին Արեւելքի, Եւրոպայի եւ Հարաւային Ամերիկայի մէջ:

TERRORIST ACTIVITIES

During 1979, the terrorist activities in the Middle East have been less in number, yet they have been the cause of more deaths.

Last year, 587 people died under terrorist blows. But in only the first two months of 1980, already 98 people were killed, which, on the average, is about the same number as last year.

During the coming years, government officials, generally in the Middle East, Europe, and South America, can become the targets of such attacks.

CENTRAL AMERICA: A Furnace of Revolution

Despite the fact that they are over a small spread, the seven countries which form Central America have become basic centers of struggle and revolution. During the past hundred years, Central America had become a source of economic wealth and political power for the United States. However, the present wave of revolutions which has spread throughout these countries has now established a bad situation for the American economy and government.

● Nicaragua, which until last year was considered to be America's 51st state, is today governed by the Sandinistas, who overthrew the Somoza government about one year ago.

● Despite the efforts of the American government, the six-month military government of El Salvador is on its way to destruction, and revolution is soon to begin.

● Honduras, which served as a refuge for Nicaragua's revolutionaries, is today at the threshold of revolution itself.

EDUCATIONAL

DEMOCRACY

The word "democracy" is derived from the Greek words "demos", meaning people, and "kratos", meaning government.

Democracy was first implemented in ancient Rome. Before the democratic ideology was developed, it was generally thought that the king was the representative of the people and ruler of their country. It was this injustice which made the people realize that by electing capable citizens, they could form a more fair government.

Democracy is a form of government. It is a social-political system in which the government is in the hands of the people.

Democracy is practiced in two ways: presidential and parliamentary. In some countries such as Turkey and Israel, the Prime Minister has full authorization, while in countries such as the United States, the President has more of a veto power.

The ideology of democracy includes the basic ideals of freedom and equality. Hence, this governmental system of democracy must provide and protect the basic freedoms of both the individual and society; for example, freedom of speech, thought, press, religion, political preference, election, etc. In other words, one's social, political, and economic freedoms, as well as human equality can be protected by a democratic system. These democratic principles are also applied in ideal socialist systems, because "Democracy is an indivisible characteristic of socialism." Without socialism, freedom and equality cannot be complete, and without democracy, socialism becomes forceful and oppressive.

● In Guatemala, the dictatorship regime with its bases, is constantly the target of the blows of the fast growing revolutionary movement.

● Panama, since it gave refuge to the deposed Shah, has become the stage for the demonstrations of students and revolutionaries. For the importance of its Panama Canal, America is using every effort to suppress the possibility of a revolution. However, the hopes of a people's struggle are being raised.

● Costa Rica, which had received a title of peace and which never even felt the need for an army, is today eyewitness to the expanding claims and appeal of the people.

The condition of Central America is seriously worrying the White House. The present situation in America's indirect neighboring countries, and even the possibility of a forthcoming revolution in Mexico poses a dangerous conflict for American politics and causes a limitation on America's international appetite.

ԴԱՍՏԻԱՐԱԿԶԱԿԱՆ

ԺՈՂՈՎՐԴԱՎԱՐՈՒԹԻՒՆ

Ժողովրդավարություն բառը յառաջ եկած է յունարէն "demos" (ժողովուրդ) եւ "kratos" (իշխանութիւն) բառերէն: Ժողովրդավարութիւնը առաջին անգամ կիրարկուած է Հռոմի մէջ: Մինչեւ այդ ատեն, այն համոզումը կար թէ թագաւորն է ժողովուրդի ներկայացուցիչը եւ անոր ձեռքն է երկրի ղեկը. սակայն անարդարութիւնները պատճառ դարձան որ ժողովուրդը ըմբռնէ թէ ինք ատակ անձեր ընտրելով զինք ներկայացնող քաղաք կառավարութիւն մը պէտք է կազմէ:

Ժողովրդավարութիւնը կառավարութեան ձեւ մըն է, ընկերա-քաղաքական դրութիւն մըն է որ իշխանութիւնը ժողովուրդի ձեռքն է, այսինքն ան կ'իշխէ պետական կառոյցին եւ զայն բաղկացնող հաստատութիւններուն վրայ:

Ժողովրդավարութիւնը կը կիրարկուի երկու ձեւերով՝ նախագահական եւ խորհրդարանական: Կարգ մը երկիրներու մէջ, ինչպէս Թուրքիա եւ Իրաքէլ, վարչապետը աւելի լիազօր է, մինչդեռ ուրիշ երկիրներու մէջ նախագահը ունի աւելի լիազօրութիւններ (վէթո-ի իրաւունքը) ինչպէս Միացեալ Նահանգներու մէջ:

Ժողովրդավար գաւառներ կ'ընդգրկէ ազատութեան եւ հաւասարութեան գաղափարները, ուրեմն կառավարութեան այս ձեւը պէտք է անհատին եւ ընկերութեան հիմնական ազատութիւնները ապահովէ. օրինակ՝ խօսքի, մտածումի, մամուլի, տեղափոխութեան, քուէի, անձնական կեանքի: Այսինքն՝ ընկերային, քաղաքական եւ տնտեսական ազատութիւնները ինչպէս նաեւ արդարութիւնը կարելի է ապահովել ժողովրդավարութեամբ: Ժողովրդավարութիւնը կը կիրարկուի նաեւ իտէլայ ընկերվարական սիսթեմներու մէջ, որովհետեւ «Ժողովրդավարութիւնը անբաժանելի յատկանիշն է ընկերվարութեան»։ առանց ընկերվարութեան՝ ազատութիւնը եւ հաւասարութիւնը ամբողջական չի կրնար ըլլալ, իսկ առանց ժողովրդավարութեան՝ ընկերվարութիւնը բռնութեան կը վերածուի:

ԿԵԴՐՈՆԱԿԱՆ ԱՄԵՐԻԿԱՆ՝ ՅԵՂԱՓՈԽՈՒԹԵԱՆ ՀՆՈՑ

Եթե երկիրներ որոնք կը կազմեն Կեդրոնական Ամերիկան, հակառակ իրենց փոքր տարածութեան, այսօր դարձած են պայքարի եւ յեղափոխութեան հիմնական կեդրոններ: Կեդրոնական Ամերիկան այս վերջին հարիւրամեակի ընթացքին Ամերիկայի Միացեալ Նահանգներուն համար եղած էր իւզոտ պատառ եւ շահի հարուստ աղբիւր: Բայց, ներկայիս յեղափոխութեան ալիքը տարածուած է արդէն այս երկիրներուն մէջ, գէշ կացութիւն մը ստեղծելով ամերիկեան տնտեսութեան ու կառավարութեան համար:

• Նիքարագուան, որ մինչեւ անցեալ տարի կը համարուէր Ամերիկեան 51-րդ նահանգը, այսօր կը կառավարուի սանտինիստներուն կողմէ որոնք մօտ տարի մը առաջ տապալեցին Սոմոզայի բռնակալ իշխանութիւնը պետական հարուածի մը միջոցաւ:

• Էլ Սալվատորի մէջ, հակառակ Ամերիկեան կառավարութեան ջանքերուն, զինուորական վեցամսեայ կառավարութիւնը տապալելու ճամբուն վրայ է ու յեղափոխութիւնը մօտալուտ:

• Հոնսուրասը որ կը ծառայէր իբրեւ Նիքարագուայի յեղափոխականներուն ապաստան, այսօր յեղափոխութեան սեմին է:

• Կուաթեմալայի մէջ կառավարութեան գլուխն է մենատիրական ուժի մը որ իր հաստատութիւններով շարունակ թիրախը կը դառնայ օր ըստ օրէ զարգացող յեղափոխութեան հարուածներուն:

• Փանաման, գահընկէց Շահին ապաստան տալէն ի վեր, ուսանողներու եւ յեղափոխականներու ցոյցերուն թատերաբեմ դարձած է: Իր նեղուցի (Փանամա գանալ) ներկայացուցած ռազմավարական (սթրաթէժ) կարեւորութեան համար, Ամերիկան իր բոլոր միջոցներով կը փորձէ ճնշել յեղափոխութեան մը կարելիութիւնները, բայց եւ այնպէս, ժողովրդական կռուի յոյսերը կը բարձրանան:

• Քոսթարիքան որ խաղաղութեան տիտղոս ստացած էր ու բանակի կարիքն անգամ չէր զգար, այսօր ժողովուրդին ծաւալուն բողոքներուն ականատես կը դառնայ:

Կեդրոնական Ամերիկայի սոյն վիճակը իսկապէս կը մտահոգէ Սպիտակ Տունը: Ամերիկայի անմիջական ղրացիներուն ներկայ ընթացքը եւ նոյնիսկ Մեքսիքոյի մէջ յեղափոխութեան մը հեռանկարը արմատական վտանգ կը ներկայանան ամերիկեան քաղաքականութեան համար ու Ամերիկայի համաշխարհային ախորժակները սահմանափակել կու տան:

CONSTRUCTIVE CRITICISM?

Most probably for the first time, we Armenians have been viewed objectively by an outsider looking in. This outsider is Bella Stumbo, a Los Angeles Times staff writer, who has written a lengthy expose of the Armenian community of Los Angeles. It was printed in the June 8th issue of the Times and was entitled "L.A. Armenians: the Trauma of Finding a Self-Image", and is said to be the first in a series of articles concerning ethnic minorities of Los Angeles.

Fully equipped with photographs, the article views almost every aspect of the Armenians, including some ancient Armenian history, the 1915 massacres, the Republic of Armenia, communities of the Diaspora, statistics relating to emigration and immigration, political parties and their ideologies, and Armenian schools and students. But aside from the facts presented in the article, there are several personal views presented by the author which may not be to the liking of many Armenians. Some of these views are reluctantly easy to agree with, while others provoke rather defensive feelings in Armenian readers.

The article begins with a touchy subject for Armenians: the differences in Armenians originating from various parts of the world. The article states that foreign-born Armenians "used 'assimilation' as if it was a dirty word." Well why shouldn't it be a "dirty word" for us Armenians, — *all* Armenians? Perhaps there is truth in saying that assimilation occurs more in America than anywhere else, but instead of arguing or throwing accusations, shouldn't all Armenians try to help each other to prevent assimilation here? This entire portion of the article makes us all look like senseless idiots. And there we have it. We do look like idiots to those viewing us from the outside with our petty arguments and insults. To the outsider, Armenians "seem obsessed with the question of their own identity and how to preserve it."

And so the article continues with an accurate historical account of the massacres and persecution we have been put through. It even mentions the persecution of immigrant Armenians in Fresno following the massacres. There has never been much said about it before. It also mentions that "a sizable portion of the world economy still depends on them" and gives names of well-known Armenians. Now we look good, cultured, and successful.

But not for long. Our senselessness comes shining through once again. The fact that Armenians living here are ashamed of Soviet Armenian immigrants — a sad, but true fact — is dwelled upon in the article. Reasons for this embarrassment are even provided. For example, part of the reason is "political". According to the article, nationalists believe that Armenians should stay home to maintain a stronghold in the area until the day comes when the dream of having a free and independent Armenia can be realized. But the article continues on the subject, "none of these nationalists, however, is prepared to move to Armenia. It is a transparent double standard which causes most of them to look sheepish as they explain that they can better advance the cause of Ar-

menian independence in the United States." Another aggravating point mentioned in the article is the comparison of Armenians to Jews. One Soviet Armenian immigrant stated, "All Armenians do in this country is criticize each other. They don't stick together and try to help each other, like the Jews." Could this also be a sad but true fact? Perhaps. The article later states that the most effective program for Armenian immigrants in Los Angeles is provided by Jews of the Young Israel Employment Bureau. Now this is extremely aggravating. Shouldn't we be ashamed of this? Must we turn our compatriots away and subject them to so much prejudice that they have to go to non-Armenian institutions for help just because we believe that they should remain in the homeland? Doesn't it sound ridiculous?

To top it all off, the article discusses the painful fact that the Armenian Church is split due to political differences. It goes on to mention exactly what those "political differences" are, from terrorism right down to the conflict over the Tricolor. Suddenly, as a sort of salvation from the embarrassment, the fact that April 24th was commemorated in unity is given. And thank God for that! The article finally ends with a discouraging explanation of Armenian politics and emotions given by a representative of the Armenian Assembly.

Overall, the author must be congratulated for her thorough research on the Armenians. Hopefully, we Armenians can realize that although we hate to admit to the truth of much of what the article said, it was generally accurate. Many parts of the article can be taken as constructive criticism. We are finally given the chance to see just how we look to those outside our circles. Some of it was complimentary, while some was insulting. Maybe we can utilize some of the views and information presented in the article to our own advantage so that the next time we are so extensively studied as subjects, we won't have these embarrassing points to include, but it will be difficult. After all, as Miss Stumbo states, "It is hard work being an Armenian." And there is probably more truth in this than in anything else.

NORA

In a recent meeting with a "Le Monde" reporter, the new UNICEF (United Children's Economic Fund) president, James Grant, stated that at the present time, 1/4 of the world's population (one million people) lives in extreme poverty. Until now, none of the larger countries have taken any serious action toward this direction, except America.

An annual \$300 per capita is considered to be a minimum income. According to the latest release of the International banks, Kuwait and the Arab countries, per capita, have an income of over \$14,500, while Bangladesh and Laos, per capita, have an income of only \$90.

According to Grant, an annual 15 million children die, of which 13 million could be saved if they lived in industrial countries. A rough estimate of 100 thousand children die every three days, which means that a "Hiroshima" occurs every three days.

BEWARE OF THE WATCHFUL EYES

The KGB, the Russian abbreviation for Committee for State Security, was founded in 1917 as Cheka, and was known successively as GPU, OGPU, NKVD and MGB. It is an intelligence agency, counter-intelligence organization, and internal security police with its own military branch. It currently has approximately 500,000 members (five times as many people involved in foreign intelligence as the CIA and Western European spy agencies combined) of which about 300,000 are uniformed military under arms to protect Soviet borders.

This highly specialized organization is active on two major fronts: within free and open Western societies, and within the Soviet Union itself. The primary concern of KGB agents in foreign countries is to gather scientific and technical, as well military and political information, whereas the vital domestic concern is collecting political intelligence and manipulating and recruiting foreigners who might influence their government's policies.

Within the Soviet Union, the KGB keeps stern watch over every aspect of Soviet citizen's lives. The citizens regard the KGB with deep distaste and fear and are extremely cautious about expressing their thoughts and feelings. The internal KGB occupies itself by silencing domestic critics and concentrates on dissident movements. In fact, one highly publicized KGB responsibility is to rid the USSR of dissenters. Of the current 2,000,000 who are imprisoned in the Soviet penal system, 10,000 are imprisoned for their religious, intellectual, or political beliefs. The KGB operates prison camps and mental hospitals, directs the Soviet campaign against dissidence, and can veto applications for new jobs, visas, and university admissions. One well-known Soviet dissident who is exiled in Gorky, Andrei Sakharov, was recently threatened to be committed to a KGB psychiatric facility unless he stopped issuing statements to the Western press. Another basic attempt by the KGB to control dissension is to spread atheist propaganda within the Soviet Union. The reason for this is that religious practices within the Soviet Socialist Republics such as Armenia and Georgia can easily give birth to a national renaissance which eventually can lead to anti-Soviet movements. The National Unity Party in Soviet Armenia is most obviously closely watched by the KGB, with many of its members already committed to KGB institutions. In fact, the KGB, under pressure to silence dissidents and to suppress Armenian nationalists, killed three innocent men in 1979. Apparently, the three, Stepan Zadigian, Hagop Stepanian and Zaven Baghdassarian, all N.U.P. members, were falsely accused of planting a bomb in a Moscow subway in 1977. Later, being the first Soviet dissidents to be executed rather than exiled or sent to labor camps. The KGB remains stronger in Soviet Republics of potential anti-Soviet movements. The KGB accomplishes its internal tasks by using a complex efficient mail and telephone surveillance operation and by keeping dissidents, foreign students, journalists, and diplomats under strict and

constant surveillance. For every KGB spy abroad, there are five working within the Soviet Union on such assignments.

Although in other aspects, the KGB is just as organized outside the Soviet Union. It is assumed that 24% of Soviet diplomats in Western European embassies are KGB agents, with 87 in West Germany, 53 in Italy, and 98 in Finland. In Washington, 35% of the 136 diplomats in Soviet embassies are KGB agents under cover. The KGB, unlike the CIA, operates more through direct contact than through the use of electronic devices. The agents, both male and female, are experts at disguising themselves and at manipulating collaborators through the use of blackmail and other tactics.

The chief of the KGB, Yuri Andropov, is the first KGB head to join the ruling Soviet Politburo since Stalin's Laurenti Beria. He has succeeded in bringing the KGB under complete party control rather than the previous relation of the KGB controlling the party. The members of the KGB are recruited from the elite of the USSR's managerial class. They are picked for loyalty, intelligence, and presence and family connections to the party and agency. Once recruited, the novitiates are sent to Moscow's Institute for International Studies to undergo intensive courses in foreign cultures and languages. They become well-versed in Western languages enough to be able to fool any native speakers of that language. After they become official KGB agents, the members are given special privileges in the USSR. The KGB has a budget of about \$10 billion as opposed to the approximate \$7 billion which the United States spends on its intelligence agencies.

The KGB was first established by Lenin to protect the Bolshevik Revolution and the Soviet state. It has apparently achieved its purpose — perhaps even too well. Although the KGB is considered to be the world's largest foreign espionage system, it naturally has many flaws. This is most probably a result of its enormous size and organization. In any case, the Soviet Secret Service is constantly getting bigger, better, and more powerful.

NORA

A future KGB agent...?

ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ԳԱՂՏՆԻ ՍՊԱՍԱՐԿՈՒԹԻՒՆ ԿԱՌԱՎԱՐՈՒԹԻՒՆ ՄԸ ԿԱՌԱՎԱՐՈՒԹԵԱՆ ՄԷՋ

Աշխարհի մեծագույն գաղտնի սպասարկությանը կազմակերպությունը, խորհրդային Միության «Քէյ ձի Պի» (ռուսերեն կրճատումը «Պետական Ապահովության կոմիտե»-ին) ստեղծուած է 1917-ին Պօլշեիկ յեղափոխութեան առաջին օրէն իսկ: Նախ Զէկա եւ ապա բազմաթիւ անուններու տակ, մինչեւ այսօր «Քէյ ձի Պի»-ի պաշտօնեաներու թիւը կը հասնի 500.000-ի, որոնցմէ 300.000-ը տարազաւոր են ու զինուած, եւ կը զբաղին սովետական սահմաններու պաշտպանութեամբ (այդ ըլլայ օդակայան, նաւահանգիստ եւ այլն): Տեղին է այստեղ յիշել թէ Արեւմտեան Եւրոպայի բոլոր երկիրներու եւ Ամերիկեան ՍԻԱՅ-ի պաշտօնեաներու թիւը 100.000-ը չանցնիր:

Այս խիստ մասնագիտացած կազմակերպութիւնը ունի աշխատանքի երկու դաշտ. առաջին, խորհրդային Միութենէն դուրս, ուր ան կը զբաղի առաւելաբար լրտեսական աշխատանքներով, անոնց միջոցաւ հաւաքելու համար քաղաքական, զինուորական, գիտական եւ նոյնիսկ ուսումնական տեղեկութիւններ: Կենթադրուի թէ Ամերիկայի մէջ 136 ռուս զիւանագէտներուն 35%-ը գաղտնի «Քէյ ձի Պի»-ի անդամներ են որոնք կ'աշխատին դեսպանատուներէ ներս: Արեւմտեան Եւրոպայի երկիրներուն մէջ սովետ զիւանագէտներու 24%-ը անդամ է Քէյ ձի Պի-ին: Եւ այսպէս Արեւմտեան Գերմանիոյ մէջ 87, Իտալիոյ մէջ 53, Ֆինլանտայի մէջ 98 Քէյ ձի Պի անդամներ կը գտնուին:

Երկրորդ աշխատանքի մարզը կը տարուի ներքին ճակատի վրայ, հսկողութիւն պահելով երկրի բնակչութեան վրայ: Այս կազմակերպութիւնը իր ներկայութեամբ վախ ու սարսափ սփռած է երկրի ամէն անկիւններուն մէջ: Քէյ ձի Պի-ն մասնաւորաբար չի հանդուրժեր որեւէ տեսակի քաղաքական կամ կրօնական այլախոհութիւն: Փաստ՝ երկրի երկու միլիոն բանտարկեալներուն 10.000-ը բանտարկուած են այլախոհութեան «յանցանք»ով: Վերջերս տակաւին, համաշխարհային համբաւ ստացած գիտնական Անտրէյ Սախարով աքսորուելով Մոսկուայէն Կորբի գիւղաքաղաքը, նախընտրեց Արեւմտեան աշխարհի հետ իր կապերը կտրել քան թէ ինքզինք գտնել Քէյ ձի Պի-ի «բուժարան»-ներէն մէկուն մէջ: Քէյ ձի Պի-ն այլախոհութեան կը հսկէ մասնաւորաբար այն խորհրդային հանրապետութիւններէն ներս, ուր ազգային եւ կրօնական գիտակցութիւնը զօրաւոր է, ինչպէս Հայաստան եւ Վրաստան: Մօտէն կը դիտուի Հայաստանի Ազգային Միաւորեալ կուսակցութիւնը, որուն անդամներէն շատեր արդէն բանտարկուած են: Եւսոնցմէ երեքը, Ստեփան Զատիկեան, Յակոբ Ստեփանեան եւ Զաւէն Պաղտասարեան, 1977-ին Մոսկուայի երկաթուղիի կայարանի մը մէջ ռուս զետեղելու անարգար ամբաստանութեամբ զնդակահարուեցան անցեալ տարի տակաւին: Քէյ Պի ձի-Պի-ն իր հսկողութիւնը կը կատարէ այլախոհներու, օտար աշակերտներու, թղթակիցներու եւ զիւանագէտ-

ներու հեռաձայնային եւ նամակագրական կապերուն հետեւելով: Արտաքին աշխարհի մէջ, այս կազմակերպութիւնը իր գործունէութիւնը կը կատարէ իր պաշտօնեաներու միջեւ ուղղակի յարաբերութիւններու միջոցաւ քան թէ Սի Այ էյ-ի նման գործածութեան դնելով ելեկտրական գործիքներ եւ քոմբիթրներ:

Քէյ ձի Պի-ի ներկայի հրամանատարն է Եուրի Անտրոպով, որ Սթալինի իշխանութեան օրերուն Լավրէնթի Պերիայէն ի վեր, առաջին Քէյ ձի Պի հրամանատարն է որ նաեւ կը պատկանի բարձրագոյն փօլիթոբիւրոյին որ առած է կազմակերպութիւնը սովետ կուսակցութեան հսկողութեան տակ, քան թէ առաջուան նման, երբ կուսակցութիւնը կը հսկուէր Քէյ ձի Պի-ի կողմէ:

Քէյ ձի Պի-ի անդամները կ'ընտրուին իրենց հաւատարմութեան, ուշիմութեան, ընտանեկան պարագաներու շնորհիւ: Թեկնածուն զատուելէն ետք կ'ենթարկուի չափազանց խիստ դաստիարակութեան Մոսկուայի Միջազգային Գիտութեանց ինստիտուտին մէջ, ուր ան կը սորվի աշխարհի քաղաքակրթութեանց մասին ու կը կատարելագործէ չորսէն հինգ լեզու: Երբ արդէն թեկնածուն աւարտէ դասընթացքները, կը ստանայ որոշ իրաւունքներ եւ կ'ապահովէ առանձնաշնորհումներ (privilege): Քէյ ձի Պի-ի տարեկան պիւտճէն է 10 պիլիոն տոլար, մինչ Սի Այ էյ-ինն է 7 պիլիոն տոլար:

Քէյ ձի Պի-ն ստեղծուած էր Լենինի կողմէ՝ պաշտպանելու եւ հսկելու համար Պօլշեիկ յեղափոխութիւնն ու խորհրդային պետութիւնը: Կրնանք ըսել թէ ան յաջողած է իր գործին մէջ — հաւանաբար պէտք եղածէն ալ աւելի լաւ՝ վտանգաւոր ըլլալու աստիճան: Հակառակ իր ընդարձակութեան ու մասնագիտացման, Քէյ ձի Պի-ն ունի շատ խոցելի կէտեր:

Յամենայն դէպս, ան օր ըստ օրէ շարունակաբար աւելի կ'ընդարձակուի, կը մասնագիտանայ եւ կը զօրանայ — սարսափ պատճառելու աստիճան:

ՆՈՐԱ

ՀԱՅ ՅԵՂԱՓՈԽԱԿԱՆՆԵՐ ԹՐԲԱԿԱՆ ՍԱՀՄԱՆՆԵՐՈՒՆ ՎՐԱՅ

Թրքական «Թէրճիւմէն» օրաթերթը վերջերս կը հաղորդէր թէ «Հայ յեղափոխականներ արգելք կը հանդիսանան թուրք եւ իրանեան սահմանի վրայ կատարուած առևտուրին, թուրք վարորդներուն եւ բռնաատարներուն վնաս հասցնելով»:

Ըստ «Թէրճիւմէն»ի, խոյի, Մակոյի եւ Պաղիկանի շրջաններուն մէջ այս հայ յեղափոխականներուն արարքները նպատակ ունին «խանգարել թուրք-իրանեան քաղաքական եւ տնտեսական յարաբերութիւնները»:

Այս լուրը հիմնաւորուած ըլլալ կամ ոչ, մեզի ենթադրել կու տայ թէ թուրք կառավարութեան ճնշումներուն ենթակա թրքական մամուլը ուշի ուշով կը հետեւի ամէն տեսակ անցուղարձեւում որոնց մէջ հայը կրնայ իսկապէս զերակատար ըլլալ եւ կամ ամբաստանուի իբրեւ զերակատար:

ԻՆՉՈ՞Ւ ԱՅՍ ԲՈՂՈՐԸ

Յեղափոխութիւն մը, այդ ըլլայ դասակարգային (ընկերային կարգերու մէջ) թէ ազգային ազատագրական, կը կերտուի ամբողջ հաւաքականութեան մը կողմէ որ չկարենայով հանդուրժել զինք չըջապատող պայմաններուն (տնտեսական խեղճ վիճակ, քաղաքական-ընկերային իրաւունքներու կամ ազգային ինքնորոշման բռնաբարում, եւ այլն), կ'ընդվզի, կ'ըմբոստանայ ու կը պայքարի, որոշ փոփոխութիւններ մտցնելու համար իր կամ իր երկրի իրավիճակէն ներս: Բնակարար, սակայն, ինչպէս ամէն շարժում, յեղափոխութիւն մը կը կարօտի հաւաքականութիւնը արթնցնող ու յեղափոխական աշխատանքները ծնող ու համադրող յեղափոխականներու եւ յեղափոխական ղեկավարութեան, որոնք հաւաքականութեան կը ներկայանան որոշ ծրագրով ու աշխատանքի գործնական սթրատէճիով եւ թաքթիքներով:

Ճիշտ պիտի ըլլայ ըսել թէ վերոյիշեալը նոյն է հայ ժողովուրդի պարագան եւս: 1800-ական թուականներու հայութիւնը, ուր ալ գտնուէր ան, ճնշուած թուրքին, պարսիկին ու ապա ռուսին կողմէ, անպայմանօրէն պէտքը կը գգար իր իրավիճակի փոփոխութեան: Ի հարկին՝ յեղափոխութեան ուղիով: Եւ ահա, Փարիզեան եւ այլ եւրոպական համալսարաններէն, Ֆրանսական յեղափոխութեան ազատութեան, հաւասարութեան եւ եղբայրութեան գաղափարներով տոգորուած երկիր վերադարձան թրքահայ երիտասարդներ, որոնք սկսան գարթօնքի մը սերմերը ցանելու նախնական աշխատանքներուն: Սահմանին միւս կողմը, ռուսահայ ուսանողներ, Մոսկուայի եւ Փետրոկրատի համալսարաններու մէջ «նարօտնիք» (ժողովրդական) շարժումներէն խիստ ազդուած, աճապարեցին արդարութեան, անկախութեան ու ընկերվարութեան գաղափարները տարածել նոյն ինքն հայ ժողովուրդին մէջ:

Այս պահուն, Համիտեան (ու նոյնիսկ Իթթիհատական) Թուրքիոյ մէջ, դարերու ընթացքին ստրկացած Թրքահայաստանի հայութիւնը կ'ապրէր անտանելի կեանք մը: Տնտեսական գետնի վրայ, հայ անհատը — ընդհանրապէս գիւղաբնակ — խեղդուած թուրք կուսակալներու եւ փաշաներու պարտադրած տուրքերու հսկայական գումարներուն տակ, կ'ապրէր նիւթական դժոխային պայմաններու մէջ, ի միջի այլոց ականատես դառնալով Պոլսոյ հայ մեծահարուստ ամիրաններու ապրած շուայ կեանքին որմէ չահագործուածին արեան եւ քրտինքին հոտը կու գար: Քաղաքական գետնի վրայ, հայոց վիճակը աննախանձելի էր: Հայութիւնը լոկ կրօնական փոքրամասնութեան պիտակին տակ կորսնցուցած էր իր ազգային բոլոր իրաւունքները: Ոչ միայն հայը կառավարութեան մէջ ներկայացուցչութիւն չունէր — ապագային Սուլթանի «Մէճլիս»ին մէջ եղան հայ ներկայացուցիչներ սակայն ի գլուր — այլ եւ իրեն երկրորդ կարգի հպատակ, կանխատես կը դառնար իր ընկերային-մարդկային իրաւունքներուն, պատուին ու արժանապատուութեան բռնամարման:

Կովկասի մէջ, հակառակ ռուս-ցարական ռէժիմի տակ յարաբերաբար տանելի կեանքին, ընդհանուր գծերու տակ հայուն կեանքը չէր տարբերել իր Թրքահայ եղբոր ապրած կեանքէն: Տնտեսական վատ վիճակ, երկրի պայմաններու բերմամբ, քաղաքական ոչ մէկ իրաւունք եւ այս անգամ, եթէ հայուն հանգիստ չձգողը թուրք կամ քրիւրս աւազակը չէր՝ ռուս քոզաքն էր:

Թրքահայաստանի եւ Ռուսահայաստանի վերոյիշեալ տուեալները համադրած, կրնանք ըսել թէ ընդհանուր գծերու տակ, իր ազատութիւնն ու անկախութիւնը կորսնցուցած հայութիւնը կը լրացնէր կարողական (potential) յեղափոխական ժողովուրդի մը անհրաժեշտ նախապայմանները: Ու ահա, 1800-ական թուականներու վերջերը հայ ժողովուրդը ծնունդ տուաւ յեղափոխականներու եւ յեղափոխական կուսակցութիւններու: Առ այդ, հայ ժողովուրդը կը ներկայանար հայ յեղափոխականին համար իբրեւ աշխատանքի լայն ու խոպան դաշտ, հայ օրերուն, հայ յեղափոխականին աշխատանքները կը ստանային երեք ճիւղաւորում:

ա. — ուղղակի պայքար ի գործ դրուած թշնամիին դէմ: Այս կ'ըլլար ահաբեկչութիւններու կամ հայդուկային գործունէութեան միջոցաւ, ինչպիսին էր Ուսնասորի արշաւանքը 1897ին կամ Բշիսան Նակալիձէի ահաբեկումը 1905ին:

բ. — Քարոզչութիւն արտաքին աշխարհի համար: Համաշխարհային կարծիքի ուշադրութիւնը հրաւիրելու համար կը գործածուէին արարքներ — Պանք Օթթօման 1896ին եւ կամ Պապ Ալիի ցոյցը — եւ կամ կը ձեռնարկուէին «Pro Armenia» թերթի պէս աշխատանքներ:

գ. — Քարոզչութիւն նոյն ինքն հայ ժողովուրդէն ներս: Հայութիւնը, ճնշուած ու իրաւազրկուած, ականջ կը դնէր հայ յեղափոխականին ըսելիքներուն: Հակառակ այն իրականութեան թէ ան ընդհանրապէս վախի ու իր օրապահիկի մտահոգութեամբ չէր վազեր փողոցները բողոքելու ու բռնուցք շարժելու, բայց եւ այնպէս ի հարկին կ'օժանդակէր հայ յեղափոխական գործին ու անոր հայդուկներուն նիւթապէս թէ բարոյապէս: Բացի Պոլսոյ, Պաքուի, Թիֆլիսի կամ այլ կարգ մը հայ մեծահարուստներէ, ոչ ոք թունաւոր կեցուածք կ'ունենար հայ յեղափոխական գործին ուղղութեամբ:

Այս բոլորը ի մտի ունենալով, առնենք այսօրուան ամերիկահայ գաղութը ու նմանօրինակ վերլուծումով մը փորձենք տեսնել թէ ի՞նչ են հայ յեղափոխականին դիրքն ու աշխատանքի կարելիութիւնները:

Տնտեսապէս միջին հայուի ամերիկաբնակ հայ անհատը կը վայելէ բարեկեցիկ կեանք մը: Ամբողջ պատմութեան մը թողած թշուառութեան ու նիւթական անապահովութեան կնիքին իբրեւ արդիւնք, հայ անհատը առաջին հերթին կը դիմէ իր անձնական շահերուն «Միայն տնտեսապէս յաջողած անձը կրնայ լաւագոյնս ծառայել իր ազգին» գաղափարին ետին: Այս՝ ինքնին այսպանելի չէ. բնական է անձնական շահերու մտահոգութիւնը, բայց շատ անգամ այդ անձնականին ապահովութեան համար դիզուած նիւթը կը դառնայ նպատակ եւ ազգայինն ու հաւաքականը կ'ենթարկուին մոռացութեան: Ուստի, ինքնաբերաբար այս անհատը իր անհատական շահերէն տարուած, կը դառնայ յաջողաբար խիստ պահպանողական եւ հակա-յեղափոխական (յստակ է թէ իր վիճակէն գոհ պայմաններու եւ հաւաքականը անտեսող անհատը յեղափոխութիւն եւ պայմաններու յեղաշրջում չցանկար) ու իր գաւակներուն կը գաստիարակէ իր «գուն դպրոցը գնա, մեծ մարդ եղիր, ազգը ոտքիդ կու գայ» համոզումը փոխանձելով անոնց:

Քաղաքական գետնի վրայ, շատ կարճ օրամանակաշրջանի մը մէջ Ամերիկացիէն աւելի Ամերիկացի դարձած նոյն հայն է որ կարծեցեալ ժողովրդավարական ազատութիւն մը կը վայելէ: Անգամ մը եւս իր անձի ազատութիւնը աչքին մեծցած ու «աշխարհի ամենէն ազատ» երկրի քաղաքական կեանքի մասնակցութեան

կարելիություններով հարբած, ան «կարիք» կը տեսնէ մուտք գործելու ամերիկեան վարչամեքենայէն ներս, այնտեղէն յառաջ տանելու համար Հայ Դատը: Այս միամիտ համոզումներով գրահապատուած, նոյն հայը երեւակայական կը նկատէ յեղափոխական որեւէ յաղթանակ, մինչ իրապաշտ կը նկատէ աշխատիլ քաղաքական սխալէ մը ներս որ իր էութեամբ իսկ ու իր հետապնդած կայսերապաշտ նպատակներով անմիջականօրէն կը հակադրուի Հայ Դատի ամենէն հիմնական աշխատանքներուն: Իրականութեան մէջ այս պահպանողական ընթացքը, անշուշտ անուղղակի ազդեցութիւնն է անձին եսակեղրոն մտածելակերպին ու տարուկ հանգստութեան որոնք կրնան զէպի օդը ձնդիլ պայմաններու յեղափոխութեան պարագային:

Եւ այսպէս, սոյն պայմաններուն տակ կը պայքարի տակաւին հայ յեղափոխականը: Անոր աշխատանքները տակաւին կը պահեն իրենց երեք ճիւղաւորումները.

ա.- Առժամապէս միջազգային մակարդակի վրայ, թշնամիի դէմ ուղղակի պայքարը կը գործէ: Ահարեկչական արարքները կը շարունակեն կազմել ողնասիւնը Հայ յեղափոխական պայքարին: Օրինակ՝ Եւրոպայի զանազան կեդրոններու մէջ «Հայկական Ցեղասպանութեան Արդարութեան Մարտիկներ» խմբակին ահաբեկչական ելոյթները:

բ.- Միջազգային բայց նաեւ տեղական մակարդակի վրայ, աշխատանքներ կը տարուին հայկական հարցին վրայ հրաւիրելու համար համաշխարհային կարծիքի ուշադրութիւնը: Օտարներու մօտ տարուած քարոզչական աշխատանքը իր ցոյցերով, յուշագրով թէ դիւանագիտական աշխատանքներով, ձեռք ձեռքի տուած ահաբեկչական մարզին հետ որոշ յաջողութիւններ կ'արձանագրեն: Օրինակ՝ Հայ Դատի յանձնախումբեր կը գործեն զուտ քարոզչական գետնի վրայ, աշխարհի զանազան երկիրներու կողքին նաեւ Ամերիկայի մէջ:

գ.- Քարոզչութիւն նոյն ինքն հայ ժողովուրդին մօտ: Քարոզչութիւն յեղափոխական մտայնութեան, յեղափոխականացած մտածելակերպի, գործելակերպի եւ ապրելակերպի մը սիրոյն: Երեք աշխատանքներէն ամենէն նուրբը, կենսականը եւ անկասկած ամենէն դժուարինը, քարոզչական աշխատանքը կը հանդիպի որոշ խոչընդոտներու: Երբեմնի խեղճուկ հայ գիւղացին որ խոր քունի մէջ էր, այն հայը որ ոչ միայն չէր թուներ իր հայ յեղափոխականին ընթացքը այլ ի հարկին կ'օժանդակէր անոր, այսօր իր անձով մտահոգ՝ ոչ եւս խոր քունի մէջ է, այլ իր պահպանողական-պարտուողական ընթացքով ոչ միայն կ'ուշացնէ հաւաքական շահերու իրականացումը, այլ նաեւ կը թունաւորէ — նոյնիսկ անգիտակցարար — այդ ուղղութեամբ տարուած աշխատանքները: Այս նոյն անհատը Հայ Դատի «խաղը» կ'ուզէ բարձրէն խաղալ, այսինքն, առանց «ձեռք ազոտտելու»: Անոր համար Հայ Դատը կորսնցուցած է իր գաղափարական ու զգացական արժէքները ու դարձած ո'չ քաղաքական, այլ պարտականութեան ու քաղաքականութեան հարց, ինչպիսին պիտի ըլլար նախագահական ընտրապայքար մը:

Ահա այս պայմաններուն մէջ է որ կը պայքարի հայ յեղափոխականը: Ուստի, այս պարագաներուն բերմամբ, հայ յեղափոխականին աշխատանքներուն պէտք է որ աւելնայ չորրորդ մարզ մը, որն է պայքարիլ ամէն տեսակի թուլամորթութեան ու անտարբերութեան դէմ որ կ'ուշացնէ յեղափոխական յաղթանակը, նոյնիսկ եթէ հայն է ենթական:

Դժբախտ երեւոյթ է, բայց այս է դառն իրականութիւնը:

ՀՐԶԻԳ

ԵՐԿՐԱԳՈՒՆՏԻՆ ՔԱՌՈՐԴԸ՝ ԱՂՔԱՏ

UNICEF-ի (United Nations' International Children's Economic Fund), նոր տնօրէնը՝ ձէյմա Կրանթ, վերջերս Le Monde-ի թղթակցին հետ ունեցած տեսակցութեան մը ընթացքին ըսած է թէ ներկայիս աշխարհի բնակչութեան մէկ քառորդը (մէկ միլիարդ անձ) կ'ապրի բացարձակ աղքատութեան սեմին: Ուշադրաւ է հաստատել թէ մեծ երկիրներ, ներառեալ Ամերիկան, մինչեւ հիմա ոչ մէկ կարելոր քայլ առած են այդ ուղղութեամբ:

«Բացարձակ աղքատութիւն» կը սեպուի տարեկան անձգլուխ 300 տոլարի եկամուտը: Իսկ ըստ 1979-ի համաշխարհային դրամատան հրատարակած հաղորդագրութեան համաձայն, Քուէյթ եւ Արաբական Միացեալ Էմիրութիւնները տարեկան անձգլուխ աւելի քան 14,500 տոլարի եկամուտ մը ունէին, մինչ Պէկլատէշ եւ Լաոս՝ 90 տոլար:

Ըստ Կրանթի, տարեկան 15 միլիոն երեխաներ կը մեռնին, որոնցմէ 13 միլիոնը կարելի է փրկել եթէ անոնք ապրէին ճարտարաւեստական երկիրներու մէջ: Ուրեմն պարզ հաշուով մը երեք օրը անգամ մը 100 հազար երեխայ կը մահանայ, այսինքն երեք օրը անգամ մը «Հիւրոշիմա մը կը պատահի»:

ARMENIAN REVOLUTIONARIES ON TURKISH BORDERS

Recently, the Turkish newspaper "Terjumen" has written that "Armenian revolutionaries are presenting an obstacle to transactions on the Turkish-Iranian border and, are a threat to Turks carrying on business there."

According to the "Terjumen", these revolutionaries' activities in Gho, Mago, and Bazergan are trying to "disrupt Turkish-Iranian political and economic relations there."

This news, however, true or not, tell us that the Turkish press (subject to government pressure) closely follows those happenings in which the Armenian may actually be an actor or can be accused of being one.

PALESTINIANS CHANGE THEIR PRO-TURKISH POSITION

The Palestinian Freedom Front unexpectedly changed its pro-Turkish stand towards the trouble in Cyprus to support of the Greek position.

The new change was both a surprise and rage in Turkish governmental circles, since meanwhile, Turkey was using all its means to adopt a position in favor of the Palestinian question, even to the point of offending its allies.

ՀԱՅ ԱՎՈՒՄԲՆԵՐԸ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆՆԵՐԷ ՆԵՐՍ

Քալիֆորնիոյ Համալսարաններէն ներս Հայ ուսանողներուն թիւը օր ըստ օրէ զգալաբար կ'աւելնայ: UCLA-ի մէջ միայն այս տարի արձանագրուած էին 250-է աւելի Հայեր, մինչ Նորթրիճի նահանգային Համալսարանը կը յաճախէին 100 Հայ ուսանողներ: Հովիւտ եւ Հովիտ կեդրոնացած Հայութեան պատճառով ալ Լոս Անճէլըսի նահանգային Համալսարանէն ու Հովիտի Քոլէճէն ներս յաջորդաբար կը գտնուէին բազմաթիւ Հայ ուսանողներ:

Վերոյիշեալ Հաստատութիւններէն իւրաքանչիւրին մէջ գոյութիւն ունէին Հայկական ակումբներ որոնց անդամներու թիւը խոտոր կը համեմատի քոլէճներու Հայ աշակերտներու ընդհանուր թիւին:

Ուսումնասիրուած չորս ակումբներէն մեծագոյնը ունի մօտ 35 անդամներ, իսկ միւսները հազիւ 10 կամ 20 անդամներ: Այս անդամներէն հազիւ մի քանին գործօն մասնակցութիւն կը բերեն ակումբի ձեռնարկներուն: Այս ձեռնարկները հազուադիւրս են եւ ընդհանրապէս «Հայկական Հարցը» կամ «Մոռցուած Յեղասպանութիւնը» ֆիլմի ցուցադրութեան, մի քանի դասախօսութիւններ կամ ալ մէկ-երկու հաւաքոյթներու մէջ կը կայանան: Ինչ ալ ըլլան սակայն այս ձեռնարկները, հետաքրքրութիւնը իր նուազագոյնին է: Ամէն անձ ըստ երեւոյթին զբաղած է իր ուսումնական կեանքով եւ հետաքրքրուած չէ Հայկական ակումբով: Բայց եւ այնպէս եթէ Համալսարանները չեն այն վայրը ուր խանդավառութիւնը կեդրոնացած է, դժուար պիտի ըլլայ այլ տեղի մը մասին մտածել: Վերջապէս, արդեօք այս Համալսարաններուն մէջ չէ՞ որ արդեօք կան քաղաքական, դաստիարակչական եւ նոյնիսկ մարզական հետաքրքրութիւնները յագեցնող կարելիութիւններ:

Ինչ ալ ըլլայ պարագան, Հայ Դատ մը գոյութիւն ունի: Եւ Համալսարաններէ ներս ու անոնց միջոցաւ տարուած աշխատանքը անփոխարինելի միջոց է Հայ Դատի աշխատանքները յառաջացնելու:

Քալիֆորնիոյ Հայ ուսանողներու թիւը բաւական պատճառ է սոյն Հայկական ակումբներուն որպէս զի արդարացեալ իրենք իրենց գոյութիւնը եւ արժէքը՝ Հայ գաղութին համար: Այս կրնան յաջողցնել առ նուազն գումարելով սովորական ժողովներ եւ յաջորդական ձեռնարկներ: Այս ակումբները պէտք է որ գլխաւոր դեր ստանձնեն ուսումնական գետնի վրայ առաջնորդելու համար Հայ երիտասարդութիւնը:

Անկեղծ խօսելով՝ Հայ ակումբներու վիճակը ներկայիս, խեղճուկ պատկեր մը կը ներկայացնէ: Բարեւաւորեալ համար կարելիութիւնները չատ են:

Յոյսով ենք եկող տարեշրջանին այս բարելաւութիւնները տեսնել:

COMMENTARY

ARMENIAN CLUB EFFORTS

The number of Armenian college students in California is growing greater at a very fast pace. At UCLA alone this year were over 250 enrolled Armenians, and at Cal. State Northridge over 100. The Armenian community being centered in Hollywood, there are many Armenians attending Cal. State Los Angeles. At Valley College last semester Armenian enrollment was up to 150.

All these schools have existing Armenian clubs, yet by no means does the number of Armenian students indicate the membership of the clubs. Out of these four clubs interviewed, the maximum student attendance at meetings was rarely over 35 this year, and most times not more than 10 or 20. Participation in the organization of most activities usually averages the clubs' executive members. And these activities are rare. Most often they consist of an occasional showing of the 'Armenian Case' or the 'Forgotten Genocide', a few lectures, a party of two, and maybe some sort of April 24th presentation.

Whatever the work of the clubs, the active members all seem to admit to low involvement on behalf of the Armenian students. Everyone seems too busy with school or work to worry about such club activities. But if universities aren't the place to gather enthusiasm for Armenian activities, it would be difficult to think of elsewhere. At universities can be found substantial educational, political, and even athletic sources for many club functions.

Armenian clubs could lead Armenians in several ways. Armenians, after all, *do* have a cause. Working through colleges can be one of the most respectful, beneficial and public ways of perpetuating it.

Armenian college students here in California are now of such significant numbers that the Armenian clubs must prove the value of their existence both to their college campuses and to the Armenian community. They must do this by having regular meetings and continual events. They should lead the youth in the Armenian movement both educationally, and in activities involving important dates like April 24 and May 28. Frankly, the way the clubs stand now is pitiful. There is much room for improvement. We are hopeful to see the efforts made definitely this coming fall.

«Եղի՛ր բացաճակ... եւ ո՛չ մի գիշում: Յանցանք է, գիշելը: Զիջել՝ նշանակում է, բոլլ լինել, պարտութիւն կրել...»

ՄԱՄՈՒԼԻ ԵՒ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹԵԱՆ ԴԵՐԸ

«Զափազանցութիւն չըլլար, եթէ ըսեմք թէ Դաշնակցական մամուլը, վերջին կէտ դարուն, առաջնորդող դեր կատարած է հայ ազգային կեանքին մէջ, եւ առաւելապէս Դաշնակցութեան գրականութեամբ սնած է ու կը սնանի հայ նոր սերունդը»:

«Հ.Յ.Դ. Մամուլ եւ Հրատարակութիւն»,
Յուշապատում Հ.Յ. Դաշնակցութեան

Երբ ժողովուրդը մը ստրուկ կը դառնայ ուրիշ ժողովուրդի մը կամ պետութեան մը, տարիներու ընթացքին կը կորսնցնէ իր գիմադրականութիւնը ու ինքն իր վիճակէն դուրս (հակառակ որ ոչ մէկ պատճառ կ'ունենայ դուրս ըլլալու) կը նախընտրէ ապրիլ նոյն պայմաններուն տակ, փոխանակ փոխելու ներկայ իրավիճակը:

Պատմութիւնը կը փաստէ թէ երբ ժողովուրդը մը կը սկսի գիտակցիլ իր վիճակին եւ կը փափաքի ազատ եւ անկախ հայրենիք մը ունենալ եւ վերջ տալ անարդար ճնշումներուն, ան կ'ընդլայնէ տիրող անարդարութեան դէմ եւ յեղափոխութիւն տեղի կ'ունենայ:

Այն շրջանը երբ ժողովուրդը կը գտնէ իր գիտակցութիւնը, երբ ժողովուրդի մը մտադրականութիւնը կը լուսաւորէ երկիրը, ազատութեան (եւայլն) գաղափարներով, կը կոշտի զարթոնքի շրջան:

Հայութեան զարթոնումը սկսաւ 19րդ դարու սկիզբը երբ Աբովեանի, Նազարեանի, Նալբանդեանի, Քամատի, Քաթիպայի, Ալիշանի եւ Նորմանի պէս Հայեր, դաստիարակուած եւրոպական գիտութեամբ եւ ազդուելով Հայաստանի իրավիճակէն, ճամբան բացին յեղափոխութեան, ազատագրութեան եւ յատկապէս մամուլի, ժողովուրդին քարոզելով այս գաղափարները՝ մամուլի

եւ գրականութեան միջոցով:

Հ.Յ. Դաշնակցութեան Մանիֆեստը (հրովարտակ) որ մեծ կարեւորութիւն ունի որովհետեւ ան Դաշնակցութեան խօսքն էր ուղղուած ժողովուրդին, Հ.Յ.Դ.-ի առաջին հրատարակութիւնն է որմէ ետք, երկու թուականներ ալ հրատարակելէ ետք, «Դրօշակ» թերթը սկսաւ լոյս տեսնել 1891 թուականին, Մայիսէն սկսեալ:

Այսօր եւս մամուլը եւ գրականութիւնը մեծ ազդեցութիւն ունին ժողովուրդի մը դաստիարակութեան մէջ, ոչ թէ միայն հայ ժողովուրդի կամ իրաւագրկուած ժողովուրդներու պարագային, այլ՝ նոյնիսկ ազատ եւ անկախ պետութիւններու համար:

Մամուլը եւ գրականութիւնը կապ մըն են մտաւորականութեան եւ ամբողջ միջեւ ինչպէս նաեւ ժողովուրդի մը անդամներուն միջեւ. այս կապը կարեւոր է որովհետեւ մարդիկ պէտք ունին իրենց զգացածը եւ մտածածը յայտնելու եւ գիտնալու իրենց շուրջը գտնուողներու մտածումները:

Իրականութիւնը առանձին չի կրնար անշուշտ պատճառ դառնալ յեղափոխական շարժումներու, սակայն անկասկած առիթ կը դառնայ որպէսզի ժողովուրդը մը արթնայ. մէկ խօսքով ան քարոզչական եւ դաստիարակչական միջոց մըն է:

Առողջ մտածումներու արտայայտութիւնը կը դաստիարակէ առողջ սերունդներ որոնք կը դառնան ժողովուրդի ամէնէն կայտառ, գործունեայ, գաղափարապաշտ մասնիկը:

ՏԱՊԱՆՃԵԱՆ ՍՕՆԱ

THE ROLE OF PRESS AND LITERATURE

"It would be an exaggeration to say that the Tashnagsagan press, in the past 50 years, has played a guiding role in the Armenian national life, and most of all it is the Tashnagsagan literature that has nourished and still does nourish the new Armenian generation".

A.R.F. PRESS AND PUBLICATION

When a people becomes slave to another nation or government, it loses its desire to defend itself and becomes satisfied (despite the fact that it has no reason to be satisfied.) It prefers to live under the same conditions rather than changing the present condition in which it lives.

History proves that when a people realizes the situation that it is in and begins to desire a free and independent nation and to put an end to unjust oppression, it rebels against the ruling injustice and revolution begins.

That period during which a people finds its self-knowledge and during which the intellectuals fill the region with ideals of freedom, etc. is called a Renaissance period.

The Armenian Renaissance began during the early nineteenth century when Armenians like Apovian, Nazarian, Nalbandian, Kamar Katiba, Aleeshan, and Khrimian, who had European educations and who were affected by the situation of Armenia, began the road to revolution, freedom, and advancement by preaching to the

people through the use of the press and literature.

The ARF manifesto, which had a major importance because it represented the ARF's ideals to the people, is the first ARF publication after which, after the publication of two more pamphlets, the printing of the Troshag newspaper began in May of 1891.

Even today the press and literature have a great effect on the people, not only the Armenian people and other oppressed nations, but even for free and independent governments.

Because the press and literature are the ties between the intellectuals and the common people and even between members of the community, they are important, because people need to express their feelings and thoughts and to know the thoughts of those around them.

Literature itself cannot cause a revolution. However, it, without a doubt, establishes an opportunity for the people to awaken from their slumber.

In short, journalism is a method for propaganda and education.

The expression of healthy thoughts educate and develop healthy generations which become the most spirited workers for the people, the protectors of the beliefs of the people.

SONA DABANDJIAN

ԸՆՏՐԱՊԱՅՔԱՐԸ

Նախագահական ընտրություններու սեմին գրտնուելով, կը կարծենք թէ, մի քանի թեկնածուներու ծանօթացումը օգտակար պիտի ըլլայ, նկատի ունենալով թէ մեզմէ շատերը քուէարկելու տարիքին մօտեցած են:

Նախագահութեան գլխաւոր թեկնածուներէն մէկն է նախկին դերասան եւ կառավարիչ Ռանըլտ Ռէկընը (Հանրապետական): Ընտրուելու համար, ան նախ պէտք է հանրապետական կուսակցութեան համագումարին, մեծամասնութեան ձայնը ապահովէ:

Ռէկըն ծայրայեղ աջակողմեան է եւ «լէսէ-ֆէր» խորհելակերպի կողմնակից է, այսինքն կը հաւատայ թէ՛ քիչ օրէնքներ պէտք է պարտադրել մարդոց: Ան կը հաւատայ թէ կառավարութեան ծախսերը պէտք է աւելի սակաւ ըլլան, միեւնոյն ատեն պէտք է աւելի ծախս ըլլայ պաշտպանողական-ազգամական գետնի վրայ, փաստելու համար Միացեալ Նահանգներու գերազանցութիւնը Խորհրդային Միութեան վրայ:

Ռէկըն կը քաջալերէ Միացեալ Նահանգներէ դուրս քարոզչութիւն ծայնասփիւռով, եւայլն. գալով առեւտուրի, ան բացարձակապէս կը մերժէ առեւտուր կատարել Խորհրդային Միութեան հետ, համաձայն է Արեւելեան Եւրոպայի հետ առեւտուր ընելու, աւելի քիչ Չինաստանի հետ եւ կը հաւատայ թէ պէտք է ազատ առեւտուր եւ համաձայնութիւն ունենալ Արեւմտեան Եւրոպայի հետ:

Ինչ կը վերաբերի ներքին հակամարտ հարցերուն, Ռէկըն համաձայն է մահապատիժի, եւ բացարձակապէս դէմ է գինային հակակշռի, ERA-ի եւ օրինականացած վիժումներու:

Դեմոկրատ կուսակցութեան համագումարը, իր ընտրութիւնը պիտի կատարէ ներկայ նախագահին եւ Դէտ Քէնըտի միջեւ: Քէնըտի քաղաքականութիւնը հաստատ կը թուի ըլլալ. ան իր ուշադրութիւնը կը կեդրոնացնէ տնտեսութեան վրայ, աւելի քիչ հետաքրքրուած է արտաքին քաղաքականութեամբ, պաշտպան կը կանգնի Միացեալ Նահանգներու եւ Խորհրդային Միութեան միջեւ քաղաքական կացութեան մեղմացման եւ վերջապէս դէմ է պաշտպանողական-ազգամական ծախսերու եւ Միացեալ Նահանգներէ դուրս գինուորներ զրկելու: Ան նոյնպէս համաձայն է օտար երկիրներու օգնութեան պայմանաւ որ ան, մարդկային իրաւունքներէ զրկուած երկիրներու ի նպաստ ըլլայ եւ հետաքրքրուած չէ Միացեալ Նահանգներու ազդեցութեամբ օտար երկիրներու վրայ: Այս բոլորը նկատի առնելով ըստ «Թայմ» պարբերաթերթի ներկայացուցած հանրաքուէին, Քէնըտի հետեւորդներուն երկու երրորդը ի նպաստ իրեն պիտի քուէարկէին, ինչ ալ ըլլար իր քաղաքականութիւնը:

մէկն է Էնտրըսընը, որ ընտրութիւններուն կը մասնակցի որպէս անկախ թեկնածու: Էնտրըսընի քաղաքականութիւնը աւելի մատչելի է եթէ Ռէկընի հետ բաղդատենք: Ան ընդհանրապէս սիրուած է երիտասարդ քուէարկողներէ, եւ լաւ ընդունելութիւն գտած է համալսարաններէ ներս:

Ներքին հարցերու շուրջ Էնտրըսընի դիրքը կը տարբերի Ռէկընէն, ան գինուորագրութեան դէմ է, գէնքի գործածութեան զսպումին համաձայն է:

Էնտրըսընի ընտրուելու հաւանականութիւնները քիչ են, որովհետեւ ան կը ներկայանայ որպէս անկախ թեկնածու, եւ անկախ թեկնածուները յաւելեալ նիւթական ծախսերու պատասխանատուութիւններ կ'ունենան, ինչ որ կը դժուարացնէ անոնց յաջողութիւնը ընտրական պայքարի ընթացքին:

Նախագահ Ճիմի Քարթըր ներկայիս ամենէն աւելի հաւանականութիւնը ունի ընտրուելու, նկատի ունենալով թէ արդէն իսկ այդ պաշտօնին վրայ է, սակայն ան շատ մը Ամերիկացիներու վստահութիւնը կորսընցուցած է, իր արտաքին քաղաքականութեան պատճառով:

Որպէս հայեր, յստակ ընտրութիւն մը չենք կատարած այս թեկնածուներու միջեւ, շատ լաւ գիտնալով որ ոչ մէկը աւելորդ ջանք պիտի թափէ Հայ Դատի նկատմամբ: Սակայն պէտք է փորձենք ընտրել մէկը որ ամենէն քիչ վնասողն է մեզի:

Նախորդ փորձառութիւններէ դատելով, գիտենք թէ պաշտօնեայ մը որքան ազատական ըլլայ, այդքան աւելի կը հետաքրքրուի փոքրամասնութիւններու հարցերով:

Համար

RONALD WHO?

The presidential elections are now just a few months away. That is probably not of much urgency to the majority of our Haytoug readers, yet most of us have either recently reached voting age, or are quickly approaching it. It is helpful to be at least vaguely familiar with the top candidates.

Former actor and governor Ronald Reagan is running for the Republican party. He received a majority vote at the Republican Convention to act he nomination. Reagan has been needled many times for having all the simple answers to the complicated questions. He is a very right wing Republican in favor of a laissez-faire system of government. That is, he supports the deduction of government regulation of business, including control of oil and gas prices. He also wants the federal government out of Welfare (reducing it to solely local and state responsibilities). Reagan believe that low government spending would restore production which would in turn create more jobs, goods, and services. But he also believes in increased defense spending, his stand being that the U.S. must show military superiority over Russia. In this situation, according to Reagan, arms control agreements could have a chance. He promotes increased U.S. propaganda in radio abroad and trade would be as follows: he would threaten to cease trade and technological deals with the U.S.S.R., have trade with eastern Europe, less with China, and have free trade agreements with Western Europe. Where controversial issues at home are concerned, Reagan stands strong against gun control, the ERA, and legalized abortion. He is also in favor of capital punishment.

The Democratic party convention will decide on either the President or Teddy Kennedy. Kennedy seems to have been consistent in his policies as a Democrat. He focuses on the economy, yet he does have a little to say about foreign policy. He supports detente with the U.S.S.R. (unlike Reagan who has no faith in it at all). Kennedy is against defense spending and the draft. When it comes to foreign aid he is in favor, but to non-human rights countries, he won't go past humanitarian aid. He doesn't have much interest in U.S. influence abroad. Kennedy also backs nuclear arms control. All this considered, according to a Time magazine poll, two thirds of Kennedy's followers will vote for him irrespective of his stand on the issues.

There is another Republican in the ring. His name is Anderson. Although he is running as a Republican, he is running on an independent ticket. His policies are substantially more moderate than those of Reagan. Anderson seems to appeal to the young voters. He has had overwhelming response in the nation's universities. Anderson differs on several counts from Reagan. He is against the draft. He believes in the gas tax, gun control and the public funding of abortion. Anderson certainly has appeal, but anyone running independently has got a slim chance at the presidency. In addition to it being more acceptable to run on either the Republican or Democratic ticket there are many additional financial responsibilities for the independent candidate. This makes an efficient campaign extremely difficult.

The incumbent, President Carter, so far as the best chance at being elected, since he is already in office. But, President Carter is by no means a sure bet. Many Americans have no trust left in Carter, his inflation programs, or his inconsistent foreign policy. He's a peanut farmer.

As Armenians, we have no clear choice which candidate to vote for. We know that none of them will put out any extra effort for us, but we should try to look for the one who will hurt us the least. Nevertheless, from past experience we know that however liberal an official, the more he will back the minority interests.

JASMINE

WHY ARE WE AGAINST IMPERIALISM?

Ever since ancient times, there have been those who have exploited others, those who have reigned over others, and those who have oppressed others. In this way, small groups, having financial and economic advantages, have dominated over the groups representing the majority by exploiting their hard work, toil, and sweat. Because of their wealth, these exploiters have been able to enjoy luxuries and comfort while profiting from the unremunerated and unrewarded work of their employees. For example, we have been eyewitnesses to employers who unfairly pay their workers (\$2 per hour) simply because they have newly arrived in this country or they don't have green cards. Therefore, these workers have neither the right nor the capacity to complain. However, it is important to stress here that it is not condemnable to be an employer, but it is condemnable for an employer to exploit his workers by paying them unjust wages. All of this gives birth to the present capitalist system.

As on an individual level, exploitation also occurs on national and governmental levels. There are strong governments which, for the sole purpose of exploiting the natural production and resources of a smaller country, will dominate the economic and even military aspects of the weaker country. For example, the Western European countries, until recently, had domination over the African countries and had profited tremendously from their wealth and manpower, thus bringing forth colonization and modern imperialism.

The Armenian Nation is an example of those weak nations which have become the torch for the profit of America, Tzarist Russia, England, Germany, and France, when these strong, big governments have closed their eyes to the Turkish savagery and massacres, and have scorned the Armenian Question for the sake of keeping their advantages over the Ottoman Empire or the Republic of Turkey.

SURVEY

The following is a survey of 4 Ferrahian High School students. Two of the students (C and D) were born in the United States and two (A and B) were born in the Middle East.

Through this survey we have tried to identify the difference in mentality of Armenian students from various parts of the world.

1. Where do you consider your homeland?
a) Armenia b) Iran c) Armenia d) America
2. Do you consider yourself Armenian or American/
Iranian
Iranian/Lebanese first?
a) Armenian b) Armenian c) Armenian d) Armenian
3. Are you proud of being Armenian?
a) yes b) yes c) yes d) yes
4. If you had to choose, would you be Armenian or
American?
a) Armenian b) Armenian c) Armenian d) unsure
5. Do you think that the Armenian Schools in the
Diaspora serve their purpose (preventing assimilation, teaching the Armenian language, culture, etc.)?
a) No b) No c) Yes d) Yes
6. Do you think that knowing the Armenian language is a main factor in being a good Armenian?
a) No b) Yes c) No d) No
7. If Armenia was free, would you go and live there?
a) Yes b) Yes c) No d) No

WHAT'S THE DIFFERENCE?

Having been an active participant in both American Scouts and Homenetmen Scouts, I have seen interesting aspects and interpretations of the scouting experience.

In both American and Armenian Scouts, the boys and girls involved have opportunities to learn an array of skills and activities which would be virtually impossible and probably less enjoyable on his own.

American scouting, especially boy scouts, places great emphasis on the individual scout and his performance. Skills are learned and tested on an individual basis using the merit badge system, and the spirit of competition is high.

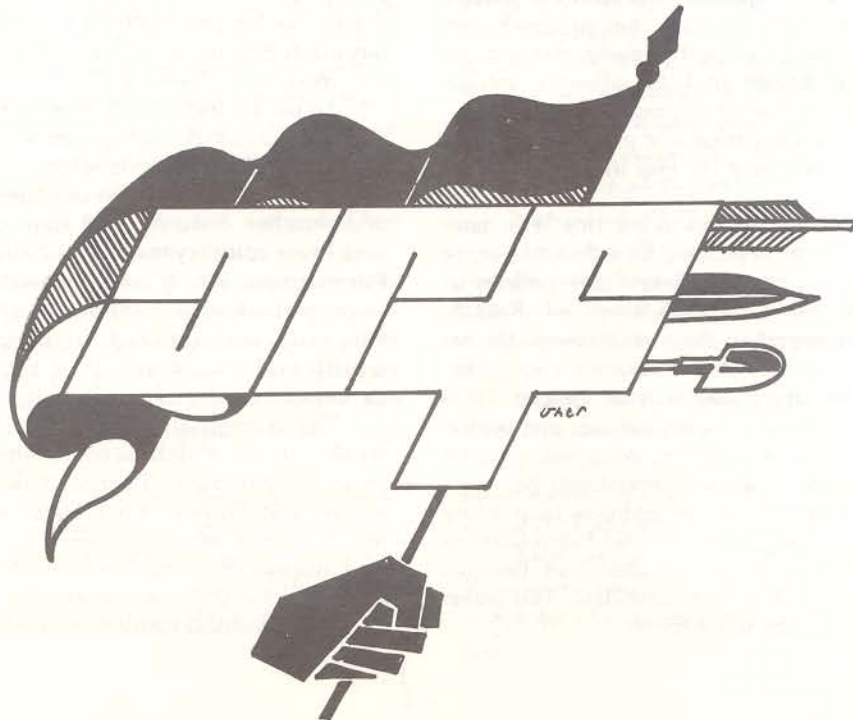
Armenian scouting differs here. The group performance is the main drive. If a few fail, it is regarded as a troop deficit, rather than individual.

Going from American scouts to Armenian scouts was quite a change for me. The benefit from both was high, but each seems to have its own separate goals besides those basic to all scouting. Preserving the Armenian culture plays an important role in Armenian scouts. There are constant reminders of this in all its scouting activities, whether it be the language, food, songs, or as requirement for passing on to different ranks. There is obviously, and understandably no place for this in American scouts. The idea is to mold a better person, not necessarily a better American.

Discipline plays a part in both American and Armenian scouts. Yet, where American scouts stresses self-discipline, Armenian scouts, in its effort to achieve a good group appearance, use more militaristic disciplinary measures.

An American born Armenian, I participated in American scouts for 12 years. I was able to identify well with the people I was with and enjoyed some of the best times of my life. I can easily say the same about my experiences in Armenian scouts with only one difference. The latter includes only Armenians.

JASMINE

A NEW SOVIET PLOY

It seems that the Soviet government, being extremely concerned about the growing dissident movements in the Soviet Union, has intensified its otherwise gradual russification of non-Russian peoples within the USSR.

Intellectuals of various non-Russian nations have revolted with increasing anxiety against this governmental enterprise. The internal russification poses a threat to their languages and cultures.

A decision taken by the Soviet government in 1978 provoked all of these protests. Signed by Soviet Premier Kosygin, the decision stated that by 1980, "Russian education within the national schools must, beginning with the first grade, be intensified". According to the plan, those students such as Armenians and Georgians, whose mother language is not Russian, must concentrate more on their Russian than on their native language. Also, the young children must begin and continue with their Russian education rather than their own national languages.

The plan also provides for the preparation of teachers to teach all Russian topics. It additionally states that all national schools which provide education in languages other than Russian, must heretofore establish complete Russian programs.

The Soviet government has ordered the governments of all Soviet Socialist Republics to completely carry out this new order providing for total russification. Even those subjects which have previously been taught in languages other than Russian, and which have nothing to do with the USSR, must be taught only in Russian. Textbooks which have previously been printed in national will henceforth be printed in Russian.

These latest orders obviously leave no choice to the Soviet Socialist Republics. After all, even the schools in Armenia are subject to Soviet laws and must obey them. However, we must keep in mind the comforting thought that the Russians comprise only half of the population of the Soviet Union. Therefore, nationalist languages cannot die.

Could it be possible that the Soviets don't realize that a sudden change such as this can only result in even more intense dissident responses from the peoples of the Soviet Socialist Republics? In any event, it will not take long for the Soviet government to realize that its forced russification (which in its eyes would lead to ineffectiveness) will inevitably have the opposite effect on the emotional young students such as those of Armenia's National Unity Party who continue to organize increasingly active dissident groups and anti-Soviet movements. These are young nationalists who will not easily forget their culture, language, and heritage to replace them by the culture, language, and heritage of "Mother Russia".

PEROUZ

ՈՒՍՈՒՄՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

Հետեւեալ հարցաքննութիւնը ուղղուած է Ֆերահեան վարժարանէն չորս աշակերտներու, երկու Միացեալ Նահանգներու քաղաքացի (Գ եւ Դ), եւ երկուքը Միջին Արեւելք ծնած (Ա եւ Բ) :

Հարցազրոյցի նպատակն էր սփիւռքահայ երիտասարդներու հոգեբանութեան տարբերութիւնը ուսումնասիրել :

1) Ո՞ւր կը նկատես քու հայրենիքդ :

Ա. Հայաստան - Բ. Պարսկաստան. - Գ. Հայաստան. - Դ. Ամերիկա :

2) Ինքզինքդ հա՞յ, ամերիկացի՞, լիբանանցի՞ թէ պարսիկ կը նկատես :

Ա. Հայ - Բ. Հայ - Գ. Հայ. - Դ. Հայ :

3) Հպարտ ես հայ ըլլալուդ :

Ա. Այո. - Բ. Այո. - Գ. Այո. - Դ. Այո :

4) Եթէ նախնորութիւնը քեզի ըլլար, ո՞ր մէկը պիտի ուզէիր ըլլալ, հա՞յ թէ ամերիկացի :

Ա. Հայ. - Բ. Հայ. - Գ. Հայ. - Դ. Անվստահ :

5) Կը կարծես թէ սփիւռքի տարածքին հայ դպրոցները իրենց նպատակին կը ծառայեն (ձուլումէ պահպանութիւն, հայերէն լեզուի, մշակոյթի ուսուցում, եւայլն) :

Ա. Ոչ. - Բ. Ոչ. - Գ. Այո. - Դ. Այո :

6) Կը կարծես թէ հայերէն գիտնալը հիմնական է լաւ հայ ըլլալու համար :

Ա. Ոչ - Բ. Այո - Գ. Ոչ - Դ. Ոչ :

7) Եթէ Հայաստան ազատ ըլլար, պիտի երթայի՞ր հոն ապրելու :

Ա. Այո. Բ. Այո. - Գ. Ոչ. - Դ. Ոչ :

ՊԱՂԵՍՏԻՆՑԻՆԵՐԸ ԻՐԵՆՑ ԹՐԺԱՆՊԱՍՏ ԴԻՐՔԸ ԿԸ ՓՈԽԵՆ

Պաղեստինի Ազատագրական Ճակատը անակնկալօրէն փոխեց իր բրո-թրքական դիրքը կիպրական հարցին կապակցութեամբ եւ յարեցաւ յունական տեսակէտին :

Այս նոր դիրքաւորումը մեծ անակնկալ եւ զայրոյթ պատճառեց թուրք կառավարական շրջանակներուն, որոնց համար յստակ էր թէ ինչո՞ւ այդ փոփոխութիւնը, երբ Թուրքիան իր բոլոր միջոցներով՝ նոյնիսկ բարեկամ երկիրներ վշտացնելու գնով կը փորձէր որդեգրել Պաղեստինեան հարցին ի նպաստ կեցուածք :

THE KHANASOR EXPEDITION

In 1890-94 Armenian Revolutionaries were going from the Caucasus and Armenia to Salmast (Persia) in order to organize themselves and send military forces to the homeland.

In 1894, when the Fedayees had grown strong in the monasteries of Salmast and Terig, (a group of Fedayees, under the leadership of the A.R.F., took over the monastery of Terig and turned it into a training ground for defense against the Kurdish attacks), they decided to send the first armed group, which entered the country safely into the homeland. Encouraged by the Fedayees, the Armenagans sent a group of 100 people led by Avedissian, which successfully reached Van using the same route.

The Armenian Revolutionary Federation decided to send a second group to the homeland. Led by Nigol, a group of 60 soldiers — joined by 12 Armenagans — were directed toward the homeland. Before they reached the homeland, they were noticed by a group of Kurds. In the village of Paghaz Kiasan, the Kurds and the Fedayees fought a bloody battle, but it was not long before the Fedayees reached Varak.

In 1896, those who went to Vaspouragan returned to send new forces to Salmast. Nigol, a Tashnagtsagan, and Nerces, an Armenagan, organized small groups so that they could return. But both groups also met misfortune and were late in reaching Vaspouragan. Meanwhile, the fighting and destruction in Vaspouragan had already begun. A few people from Avedissian's group reached Salmast and explained that the groups of Bedo (Tashnagtsagan), Avedissian (Armenagan), and Mardig, (Hench-

kian) had hit heavy fighting against the Kurds during their journey and that they were already losing the battle.

In the meantime, there were many workers and soldiers in Salmast. The region was in an economic crisis and could not afford to board all of the outsiders there. To solve the problem, a decision had to be made. Many thought that new forces had to be sent to Vaspouragan, while others thought that revenge must be taken on the Kurds for massacring the weakened troops. Finally, it was decided that a group of 400 would be sent on an expedition in mid-July toward the border. The group was to be led by Vartan. Nigol, being an advocate of the expedition, also was sent as one of the leaders.

The expedition was against the Mazrig people who had destroyed Avedissian's group. It was decided to completely destroy the group and its leader. For two days, the expedition traveled through the mountains toward Khanasor where the Mazrig group was settled. Before dawn, the group attacked the Mazrigs and destroyed everything it came across, except women and children. The Kurds were caught by surprise and began to retreat after sacrificing many lives, while the Armenians retreated with Shraf Beg toward Salmast after successfully completing their mission. There were 19 losses from the Fedayees.

In order to avoid complications with the government, many of the soldiers in Persia left to go to the Caucasus, and only one small group remained in Salmast.

The moral value of the Khanasor Expedition is important in the eyes of the people. Following the revolutionary actions taken before and until 1896, the esteem of the revolutionaries was not as strong in the eyes of the people. This expedition carried out by the Armenian Revolutionary Federation changed the psychology of the people, while it also proved the Armenian strength to the Kurds.

ԽԱՆԱՍՈՐԻ ԽՈՒՄԱՐԵՐԵՆ ՄԷՆԸ՝ ՎԵՐԸ, ԿԵԳՐՈՆՈՒՄ՝ ՆԻԿՈՒ-ԴՈՒՄԱՆ

ԽԱՆԱՍՈՐԻ ԱՐՇԱԽԱՆՔԸ

1890-94 թուականներուն, Կովկասէն եւ Հայաստանէն Սալմաստ (Պարսկաստան) կ'երթային յեղափոխական գործիչներ որպէսզի կազմակերպուին եւ մարտական ուժեր ու ռազմամթերք ղրկեն դէպի երկիր:

1894ին, երբ Ֆետայիները արդէն զօրացած էին Սալմաստի եւ Դէրիկի վանքին մէջ — տասնեակ մը ֆետայիներ գրաւած էին Դէրիկի վանքը եւ մարգարանի վերածած, միշտ ետ մղելով քրտական յարձակումները — Դաշնակցութեան ղեկավարութեան կողմէ կ'որոշուի երկիր ուղարկել առաջին զինատար խումբը որ յաջողութեամբ երկիր կը հասնի: Արմենականները, քաջաբերած այս փորձէն, հարիւր հոգիով խումբ մը կը կազմեն Աւետիսեանի ղեկավարութեամբ որ նոյն ճամբով կը հասնի Վան:

Դաշնակցութիւնը կ'որոշէ երկրորդ խումբ մըն ալ ղրկել երկիր: Նիկոլի ղեկավարութեամբ կը հաւաքուին 60 զինուորներ. խումբին կ'աւելնան 12 Արմենականներ եւ կ'ուղղուին դէպի երկիր. սակայն ճամբու ընթացքին քիւրտերու եւ զօրքի կողմէ կը նկատուին եւ Բողազ Բիասան գիւղի մէջ սոսկալի կռիւ տեղի կ'ունենայ, ֆետայիները կը յաջողին իրենց հետքը կորսնցնել եւ վերջապէս կը հասնին Վարազ:

1896ին, Վասպուրական գաղղները ետ կը վերադառնան որպէսզի նոր ուժեր տանին Սալմաստէն: Նիկոլ (Դաշնակցական) եւ Ներսէս (Արմենական) խումբեր կը կազմեն որպէսզի ետ վերադառնան, սակայն այս երկու խումբերուն ալ դժբախտութիւն կը պատահի եւ ուշ կը հասնին Վասպուրական. մինչ այդ, Վասպուրականի մէջ կոտորածները եւ կոիւները սկսած էին: Աւետիսեանի խումբէն քանի մը հոգի Սալմաստ կու գան եւ կը պատմեն թէ Պետոյի (Դաշնակցական), Աւետիսեանի (Արմենական) եւ Մարտիկի (Հնչակեան) խումբերը ճանապարհին կոիւներու բռնուեր էին քիւրտերու հետ եւ մեծ մասը կոտորուած էին:

Մինչ այդ՝ Սալմաստ կը գտնուէին բազմաթիւ

գործիչներ եւ զինուորներ, եւ դաւառը տնտեսապէս խեղճ վիճակի մէջ էր եւ անկարող էր պահել հարիւրաւոր օտարականները. այս կացութենէն դուրս գալու համար պէտք էր որոշում մը առնուէր. շատերը կ'ըսէին թէ պէտք էր նոր խումբեր հասցնել Վասպուրական. իսկ այս կարծիքին հակառակ շատեր կ'ըսէին թէ պէտք էր ջարդուած խումբերու վրէժը լուծել քիւրտերէն:

Վերջապէս կ'որոշուի արշաւանքը կատարել: 400 հոգինոց խումբ մը Յուլիսի կէսերուն ճամբայ կ'իյնայ դէպի սահման, Վարդանի ղեկավարութեամբ: Նիկոլ արշաւանքի կարծիքին կողմնակիցներէն էր եւ արշաւանքին կը մասնակցի որպէս յիսնապետ:

Արշաւանքը կը կատարուէր Մազրիկ ցեղի դէմ որ կոտորած էր Աւետիսեանի խումբը որոշում կը տրուի ընաջինջ ընել այդ աշիրէթը իր ցեղապետով: Երկու օր խումբը կ'երթայ լեռներուն մէջէն դէպի Առաուլ լեռը որուն լանջերուն կը գտնուէր Խանասոր: Բնակիչները կը պատկանէին Մազրիկ ցեղին: Արշաւոյսը դեռ չբացուած, խումբը կը յարձակի Մազրիկցիներու վրայ եւ կը կոտորէ ձեռքը ինկածը: Քիւրտերը յանկարծակիի կու գան եւ կը սկսին փախչիլ շատ զոհեր տալով, իսկ խումբը Շարաֆ բէկը ձերբակալած՝ կը նահանջէ դէպի Սալմաստ ընդ որոշը յաջողութեամբ կատարելէ ետք: Ֆետայիներէն 12 սպաննուածներ եւ կորսուածներ կային:

Կառավարութեան հետ բարդութիւններ չստեղծելու համար, Պարսկաստան գրեթէ կը պարպուի, զինուորներէն մեծ մասը կը փոխադրուի Կովկաս, եւ միայն փոքր խմբակ մը կը մնայ Սալմաստ:

Խանասորի արշաւանքի բարոյական արժէքը մեծ կ'ըլլայ ժողովուրդի աչքին. 1896 թուականէն ետք, յեղափոխականներու վարկը ինկած էր ժողովուրդի աչքէն: Դաշնակցութեան կատարած այդ արշաւանքի պատճառով, ժողովուրդի հոգեբանութիւնն ալ կը փոխուի, ինչպէս նաեւ քիւրտերը աւելի լաւ կը զգան ֆետայիներու ուժը:

ԱՆԱՊԱՀՈՎ ԴԱՇՆԱԿՑՈՒԹԻՒՆ ՄԸ՝ ՄԻԱՑԵԱԼ ՆԱՀԱՆԳՆԵՐ ԵՒ ԹՈՒՐԶԻԱ

Ծանօթ ենք այն խոռովիչ իրականութեան թէ Միացեալ Նահանգներ Թուրքիոյ զօրաւոր դաշնակիցն է: Այս դաշնակցութիւնը սկսաւ համաշխարհային երկրորդ պատերազմին յաջորդող պաղ պատերազմի սկզբնաւորութեան, երբ Միացեալ Նահանգներ պարտաւոր զգաց արգելել Սովետական ծաւալողապաշտութիւնը Մերձաւոր Արեւելքի մէջ:

Համաշխարհային Բ. պատերազմէն առաջ, Ամերիկա-Թուրք յարաբերութիւնները նշանակալից չէին: Քէմալ Աթաթուրք կ'ուզէր Թուրքիոյ արտաքին քաղաքականութիւնը անկողմնակալ պահել, բայց բարեկամական կապերով Սովետական Միութեան, Ֆրանսայի, Անգլիոյ, Գերմանիոյ, Պալքան եւ Մերձաւոր Արեւելքի երկիրներուն հետ: 1945-ին, սակայն, Ռուսիա խարխալ մը պահանջեց նեղուցներուն վրայ եւ սահմանային ճշդում՝ Արեւելքի մէջ: Տեսնելով Սովետական սպառնալիքը, Թուրքիա ուզեց բարելաւել իր նկարագիրը, փոխելով Թուրքիոյ միակուսակցական կառավարութիւնը եւ ներկայացուցիչներ յորկելով դէպի Լոնտոն եւ Ուաշինկթըն, բացատրելու համար թրքական մտահոգութիւնները: Թէպէտ Միացեալ Նահանգներ ուղղակիօրէն չուզեց օժանդակել, սակայն համաձայնեցաւ դաշնակիցներուն հետ նեղուցներու միջազգայնացման մասին: Թուրք կառավարութիւնը տեսնելով թէ Միացեալ Նահանգները կրնայ շատ լաւ պաշտպան մը դառնալ, չափազանցելով Սովետական սպառնալիքը, ան կրցաւ շահիլ իր փափաքած հովանաւորութիւնը: 1946-ին, Թուրքիա արդէն հասած էր իր նպատակին: Միացեալ Նահանգներ զօրավիգ կը կանգնէր Թուրքիոյ կեցուածքին:

Քիչ ժամանակ անցած, Միացեալ Նահանգներ՝ տեսնելով Յունաստանի քաղաքական եւ տնտեսական վիճակը, անհրաժեշտ գտաւ Յունաստանի օժանդակել նիւթական թէ զինուորական գետնի վրայ: Տեսնելով Յունաստանի մէջ համայնավարութեան վտանգը, Միացեալ Նահանգներ յայտարարեց թէ Ամերիկեան օգնութիւնը Յունաստանի՝ անօգուտ պիտի ըլլայ եթէ Թուրքիա ինչայ Ռուսական լուծին տակ՝ հետեւաբար, «Թրուման սկզբունք»ին (Truman Doctrine) համաձայն, Ամերիկեան պէտք էր զօրագնէր Թուրքիոյ զինուորական ուժը, դէմ դնելու համար համայնավար ծաւալապաշտութեան Ամերիկեան տնտեսական օգնութիւնը Թուրքիոյ սկսաւ 1948-ին, երբ Թուրքիա ապացուցաց Միացեալ Նահանգներուն իր հսկայական պարտքերը Ռուսիոյ պատճառաւ, աւելցնելով թէ ինքն է միակ ջուկատը Ռուսիոյ դէմ՝ իր հետեւանք Թուրքիա ստացաւ 10 միլիոն տոլար: 1979-ին, այս գումարը հասած էր արդէն 3.5 պիլիոն տոլարի:

1949-ի Ապրիլին, ՆԱԹՕ-ն հիմնուեցաւ՝ Ամերիկայի առաջարկով: ՆԱԹՕ-ի ծրագիրն էր հիմնել պաշտպանողական դիմ մը Արեւմտեան Եւրոպայի երկիրներուն միջեւ: Թէպէտ Միացեալ Նահանգներ շատ պատճառներ ունէր Թուրքիան չընդունելու ՆԱԹՕ-ի մէջ, Թուրքիա ամէն ճիգ ըրաւ մուտք գործելու, փախալով թէ կրնար զրկուիլ Ամերիկեան օժանդակու-

թենէն: 1952-ին, Թուրքիա յաջողեցաւ Յունաստանի հետ անդամ ըլլալ ՆԱԹՕ-ին: Ասոր պատճառը այն էր թէ Թուրքիա 5000 զինուոր տուած է Քորէայի մէջ օգնելու Ամերիկացիներուն: Թուրքիոյ այս անդամագրութիւնը պատճառ դարձաւ որ ան վայելէ Դաշնակիցներուն հայթայթած առաւելութիւնները: Թուրքիոյ մէջ գտնուող Ամերիկացիներուն թիւը հասաւ 24.000-ի երբ Միացեալ Նահանգներ հիմնեց ելեկտրոնական հաստատութիւններ Սեւ Ծովի եզերքը եւ միջակ կարողութեամբ կորիզային հրթիռներու (ՄԿԿՀ) հասողութիւնը ընդարձակեց: Ամերիկա անդրադառնալով Թուրքիոյ շահաբեր դիրքը, ՄԿԿՀ-ներու գործածութեան համար, փոխեց իր քաղաքականութիւնը՝ սակայն Թուրքերը չկրցան ըմբռնել այս փոփոխութեան նպատակը:

1960-ական տարիներու ընթացքին, հակա-Ամերիկեան շարժումը չփտանգեց Ամերիկա-Թուրք յարաբերութիւնները: Թուրքիոյ մէջ շատ մը արարքներ, թափ տուին հակա-Ամերիկեան շարժումին: Կիպրական տագնապը, Շ.Լ.Ա.-ի դերը, Ամերիկայի միջամուխ դերը Թուրքիոյ ներքին քաղաքականութեան, Ամերիկեան մամուլի չափազանցութիւնները եւ թրքական աֆիոնի վաճառականութիւնը:

1970-ին, Ամերիկեան արդարացուց իր օժանդակութեան կասեցումը թէ աֆիոնի վաճառականութեան արգելք հանդիսանալու կը ձգտէր: Այս աւելի պրկեց Ամերիկա-Թուրք յարաբերութիւնները: Թուրք կառավարութիւնը կ'ուզէր աֆիոնի վաճառքը կամաց կամաց անհետացնել եւ դէմ էր չուկային ամբողջական կործանումին: Վերջապէս 1972-ին, երկու երկիրները սկսան որոշ բանակցութիւններ: Թուրքիան բոլորովին պիտի կասեցնէր աֆիոնի արտադրութիւնը եւ Ամերիկան, իր կարգին, անոր պիտի տար 35 միլիոն իւր վնասուց հատուցում:

Սակայն 1979-ին, Թուրք կառավարութիւնը ետ օրինականացուց աֆիոնի արտադրութիւնը ու մինչեւ այսօր ալ աֆիոնի վաճառականութեան խնդիրը լուծուած չէ եւ միշտ արգելք կը հանդիսանայ Ամերիկա-Թուրք յարաբերութիւններուն:

Ուրիշ խոչընդոտ մը եւս որ կը գտնուէր Ամերիկա-Թուրք յարաբերութիւններուն միջեւ, Կիպրական տագնապն էր որ մեծապէս կ'ազդէր Յունաստանին: Նշանաւոր «Ճոնսոնի նամակ»ին միջոցաւ, Միացեալ Նահանգներ ազդարարեց Թուրքիոյ թէ Կիպրոսի խընդիրները կը պրկէին ՆԱԹՕ-ի դաշնակցութիւնները: Սակայն բանակցութիւններու ձախողութեան պատճառաւ, Թուրքիոյ մէջ հակա-Ամերիկեան զգացումները շատցան եւ Ամերիկեան դարձեալ մեղադրուեցաւ Կիպրոսի հարցին: Թուրքերը գործածեցին օդանաւներ որոնք միայն ՆԱԹՕ-ի գործածութեան համար էին: Այս խնդիրը մէջտեղ ելաւ 1979-ի յարձակումին, երբ Միացեալ Նահանգներ յայտարարեց թէ Ամերիկեան զէնքերը պէտք է գործածուին այն նպատակին համար որուն համար տրուած էին:

1974-ի Օգոստոսին, Կիպրոսի 40%-ը գրաւուած էր Թուրքիոյ կողմէ: Սակայն որովհետեւ Ամերիկայի հակազդեցութիւնը տկար կը թուէր ըլլալ, Ամերիկեան Քոնկրէսը որոշեց կեցնել Թուրքիոյ օժանդակութիւնը 1975-ին:

Ձինուորական համագործակցությունը եւ զարգացումի օժանդակությունները այլ խնդիրներ են որոնք կը վտանգեն Ամերիկա-Թուրք յարաբերությունները: Թուրքիոյ եւ Ամերիկայի գործակցությունը զինուորական գետնի վրայ հիմնուած են տարբեր համաձայնություններու վրայ: Սովետական սպառնալիքին հետ, Թուրք եւ Ամերիկեան գործակցությունը կ'աւելնայ ու կը պակսի:

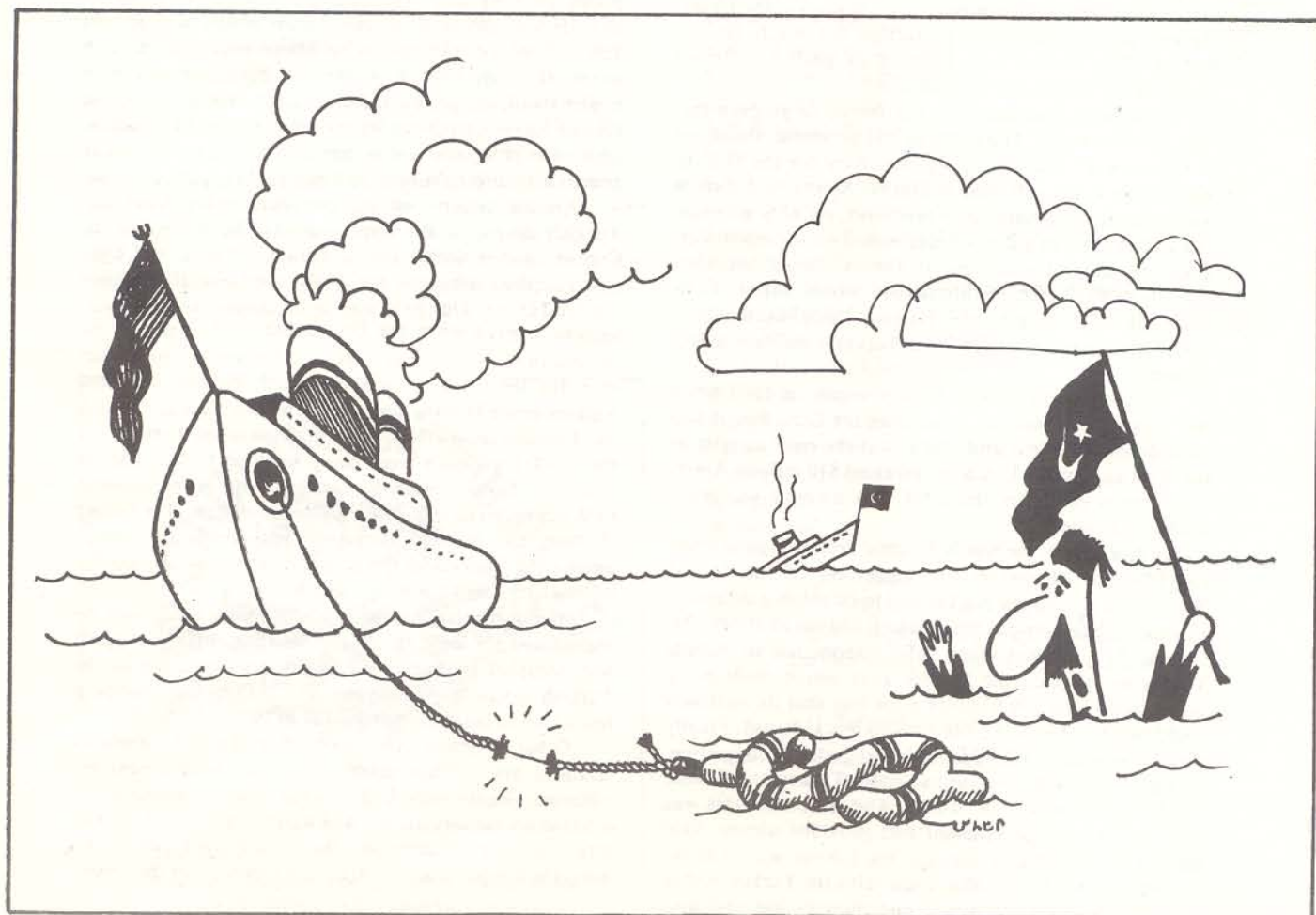
Գլխաւոր համաձայնություն մըն է այն իրականությունը որ Թուրքիա ունի բոլոր զինուորական խարխիւներուն ղեկավարությունը ամէն պարագաներու տակ: Ամերիկա եւ Թուրքիա մ իսանաբար կը կառավարեն հիւլէական ուժերու գործածությունը եւ Միացեալ Նահանգներուն արգիլուած է գործածել այս զիւրուկները՝ այսպէս կոչուած «ոչ-ՆԱԹՕ» նպատակի մը համար: Այս համաձայնությունը երկու երկիրները կը դնէ դժուարին դիրքի մը մէջ, սակայն որովհետեւ ՆԱԹՕ-ի դաշնակցությունը պատերազմի մը ընթացքին Թուրքիոյ ակամա մասնակցութեան պատճառ կը դառնայ, հարց է թէ Ամերիկա պէ՞տք է գործածէ հիւլէական ուժեր Թուրքիոյ պաշտպանութեան համար: Ամերիկա փորձեց Թուրքիոյ տնտեսությունը բարեփոխելու համար որոշ առաջարկներ ընել: Եւ որովհետեւ պաղ պատերազմի զգացականությունը նուազած ժամանակ Ամերիկեան օժանդակությունն ալ նուազելու վրայ էր, Թուրքիա կ'որակէր Ամերիկայի առաջարկները

իրրեւ միջոցներ Թուրքիան դարձնելու Ամերիկեան արբանեակ: Այս պատճառաւ Ամերիկան անմիջապէս նուազեցուց իր օժանդակությունը:

Ամերիկա-Թուրք դաշնակցությունը եղած է անապահով եւ անհաստատ, շատ մը պատճառներու համար: 1) Թուրք կառավարությունը ՆԱԹՕ-ն կը գործածէ կիպրոսի հարցին համար: 2) Թմրեցուցիչներու խընդիրը մեծ հարց մըն է Թուրքիոյ համար, հետեւաբար Թուրքերը աֆիոնի վաճառականությունները չեն կասեցնէր: Ամերիկա ներածուած աֆիոնի մեծ մասը Թուրքիայէն կ'արտադրուի: Թուրքիա գիտէ իր աշխարհագրական կարեւորությունը Ամերիկայի համար, եւ այդ պատճառաւ կարողություն ունի Միացեալ Նահանգները գործածել թրքական քմայքներու համաձայն:

Վերջապէս կայ ամենամեծ հարցը: Ամերիկեան դաշնակցությունը Թուրքիոյ հետ մեծ խոչընդոտ մըն է հայ ժողովուրդին համար: Հայ Ամերիկացիներու կողմէ վճառուած տուրքերը կ'երթան օգնելու թշնամի Թուրքիոյ: Այս գումարը հասած է 3.5 պիլիոն տոլարի եւ տակաւին պիտի աւելնայ եթէ հայ ժողովուրդը չպայքարի փորձելու համար վերջ մը դնել այս խորտակիչ իրականութեան:

ՆՈՐԱ

AN INSECURE ALLIANCE: U.S. AND TURKEY

We are all aware of the disturbing fact that the United States is a strong ally of Turkey. This alliance began during the start of the Cold War following World War II when the United States felt that it was its duty and obligation to prevent Soviet expansionism in the Near East.

Prior to the Second World War, U.S. relations with Turkey were not especially significant. Kemal Ataturk had hoped to make the Turkish foreign policy a basically neutral, yet friendly one with the Soviet regime, France, Great Britain, Germany, and the Balkan and Near Eastern states. In 1945, the Soviets announced their intention by demanding a base on the Straits and border rectification on the East. Seeing the Soviet threat, the Turkish government attempted to improve Turkey's image in the eyes of the world by liberalizing Turkey's one-party rule and by sending delegations to both London and Washington to explain the Turkish concerns. The United States upheld its non-committal policy at this time, but agreed that the Allies (U.S., France, Great Britain) must negotiate with the Turks by internationalizing the Straits. The Turkish government, seeing that the United States could potentially provide an excellent backing for it, set two objectives in mind. The first was to attempt to harmonize the U.S. position on the issue of the Straits with Turkey's position, and the second was to involve the U.S. in defending Turkey against the Soviet Union. After exaggerating the Soviet threat and gaining American sympathy, the Turkish government succeeded in arousing U.S. interests in the issues, thereby gaining American protection for itself. By the end of 1946, Turkey had achieved its goal: the United States firmly backed the Turkish stand.

Soon after this, the U.S. was forced to go even farther in its promises. The political and economic situations in Greece were such that it was necessary for the U.S. to aid Greece financially and militarily. Seeing that Greece was in danger of a communist take-over, the U.S. announced that American aid to Greece would be useless if Turkey, too, fell to the Soviets. If Turkey should fall, then U.S. interests in the Mediterranean would suffer. Consequently, according to the Truman Doctrine, the U.S. would give grants to strengthen Turkey's military establishment.

U.S. economic aid to Turkey began in 1948 when the Turkish government, convincing the U.S. that it had huge defense burdens and that it was the only outpost of the West against the U.S.S.R., received \$10 million American dollars in credits. By 1974, this amount was more than \$3.5 billion.

In April 1949, the North Atlantic Treaty Organization (NATO) was created at the suggestion of the United States. The purpose of NATO was to establish a defensive alliance strictly between the Western European states. Although the U.S. had many valid reasons not to include Turkey in the pact, the Turkish government made every effort to become a NATO state for fear that its exclusion could result in less U.S. interest and less U.S. aid. Finally Turkey succeeded once again by instigating a suggestion by the United States in 1952 to make Turkey and Greece full-fledged members of NATO. The reason for this was that the Turkish government had provided almost 5000 men to join American forces in the Korean war. The inclusion in NATO resulted in huge gains for Turkey in that it guaranteed U.S. economic and military aid and also Allied support.

The influx of Americans in Turkey exceeded 24,000 when the United States set up several electronic installations along the Black Sea and spread the range of intermediate ballistic missiles (IRBMs). The United States realized the benefits of using Turkey as a base for the IRBMs and basically changed its original purposes of defending Turkey and blocking expansion in the area. The Turks, however, did not realize the change in American policy and provided full cooperation in maintaining military secrecy.

The growth of anti-Americanism during the 1960's jeopardized the Turkish-American alliance. There were many other factors which instigated the rise of anti-American sentiment in Turkey: the Cyprus crisis, the role of the CIA, the U.S. interfering in Turkish domestic policies, the exaggeration of the press, and Turkish opium traffic.

By 1970, Americans advocated withholding economic aid to Turkey in order to face a ban on opium production. This further strained U.S.-Turkish relations and intensified anti-American feelings. The Turkish government felt that the problem of opium production must be solved only through regulation, not through complete destruction of the market. Finally, in 1972, the two countries made a bargain: Turkey would completely ban poppy planting after 1972 and the United States would provide \$15 million to compensate the poppy growers and \$20 million for investments to orient poppy farmers to other crops. By 1974, however, the Turkish government began legalizing poppy planting again. As a result, the United States suspended its payment of the \$15 million. The issue of opium traffic has not yet been solved and remains a disturbing subject in American-Turkish relations.

Another sensitive subject pertaining to the American-Turkish alliance is the Cyprus crisis. The impact of the Cyprus issue is deeply felt in Turkey, Greece, and Cyprus. For their missions, the Turks used aircraft assigned for NATO use. This issue was raised during the 1974 invasion of Cyprus when the United States claimed that no American equipment was to be used for any purpose other than for the reason it was furnished. Finally, a United Nations peace keeping force was sent into Cyprus. Through the Johnson letter, the United States warned Turkey that the NATO alliances were being strained by the Cyprus conflicts. Turkey reacted by sending its prime minister to Washington to talk with President Johnson. The failure of these talks resulted in extreme anti-American feelings among the Turks and the United States was blamed for having let Turkey down once again.

A risky balance achieved in Cyprus could not be maintained for long. By August of 1974, 40% of Cyprus was occupied by Turkey. The American response to the Turkish invasion was weak. Thus, Congress passed a resolution to cut off aid to Turkey in 1975.

Other problems that jeopardize Turkish-American relations are military cooperation and development assistance. The status of U.S.-Turkey military cooperations is based on various treaties and agreements. As the Soviet threat increases or decreases, the military cooperation between the United States and Turkey increases or decreases.

One main agreement is that the Turks have control of the military bases at all times, both the U.S. and Turkey have control over the use of nuclear weapons, and the U.S. is prohibited to use the facilities for non-NATO purposes. This agreement puts both countries in an awkward position, however, because the NATO alliance could bring Turkey's unwilling participation into a war, and the question remains as to whether or not the United States would use nuclear weapons to defend Turkey in such a case. Many conflicts between the U.S. and Turkey continued to arise. The U.S. felt obliged to advise the Turkish government how the Turkish economy should be run. As the intensity of the Cold War decreases, the urgency in providing American military and economic assistance to Turkey diminishes as well. Therefore, Turkey looked upon American economic suggestions as an American attempt to make Turkey a colony and a market for the West. The U.S. reacted by diminishing its economic assistance to Turkey. However, the Soviet Union and Germany provided for what Turkey had lost from the U.S. These conflicts also have not yet been resolved.

The alliance between Turkey and the United States has never been very stable or secure for many reasons. First, the Turkish government takes advantage of its NATO membership by using NATO influence to deal with the Cyprus situation; second, the drug problem is not a major one in Turkey. Consequently, the Turks do not see the need to control opium traffic. A large percentage of opium in the United States comes from Turkey and although this must be controlled, Turkey does not cooperate in the restriction of opium. Third, the United States naively has served Turkey's every whim. Turkey realizes how geographically vital it is to the United States, and therefore, can basically convince the U.S. to do whatever is advantageous to Turkey. Aside from all of this, there is another problem. As is obvious, the American alliance with Turkey poses a conflict for the Armenian people. Tax dollars, paid by Armenian-Americans, are being used to support Turkey. This amount has exceeded \$3.5 billion and could increase even more if the Armenians do not continue their protest of this to put a final stop to American aid, financial and military, to Turkey.

NORA

ՄԱՆԿԱԿԱՆ ԱՇԽԱՐՀ
MANGAGAN ASHKHAR

Հայ պատանիներն չարմար են հանելի ընթերցարանն է «Մանկական Աշխարհ»ը: Քաջալերեցե՛ք մեր մանուկները զայն կարդալու:

Ցանկեալ տեղեկութեանց համար, հեռաձայնել
(213) 240-1412, Glendale, Ca.

Խմբագրութիւնն ցարդ ընդունած է.

Հ.Յ.Դ. «Ռոստոմ» Կոմիտէ	\$200
Հ.Յ.Դ. «Ահարոնեան» Կոմիտէ	200
Հ.Յ.Դ. «Դրօ» Կոմիտէ	200
Հ.Յ.Դ. «Լեռնավայր» Կոմիտէ	100
Հ.Օ.Մ. «Անահիտ» Մասնաճիւղ	300
Հ.Օ.Մ. «Մայր» Մասնաճիւղ	200
Հ.Օ.Մ. «Կարս» Մասնաճիւղ	200
Հ.Օ.Մ. «Նայիրի» Մասնաճիւղ	200
Հ.Ե.Դ. Սիմոն Վրացեան Կրտսեր Ուխտ	100
Հ.Ե.Դ. Նիկոլ Դուման Ուխտ	100
Ընկեր մը Հ.Յ.Դ. «Շանք» Կոմիտէութենէն	200
Ընկեր Ներսէս Իղնեան	200
Ընկեր Յարութ Պէշլեան եւ Նշան Գալայեան	200
Գարեգին Մկրտիչեան	200
Ընկեր Հրայր Գարամարտեան եւ Ընկեր Կարօ Խեշվաճեան	100
Տիկին Անժէլ Պահուք	50
Ընկեր Միսաք Մելմեճեան	50
Տիգրան Էլմասեան	50
Ընկեր Հայկազ Պոյաճեան	25
Մի ոմն	100
Մի ոմն	100

Շնորհակալութիւններ Alco Printing Co.-ին

A.R.F. Rosdom Gomideh	\$200
AR.F. Aharonian Gomideh	200
A.R.F. Tro Gomideh	200
A.R.F. Lernavar Gomideh	100
A.R.S. Anahid Gomideh	300
A.R.S. Mayr Chapter	200
A.R.S. Gars Chapter	200
A.R.S. Nairi Chapter	200
A.Y.F. Simon Vratzian Jr. Chapter	100
A.Y.F. Nigol Touman Chapter	100
Unger from A.R.F. Shant Gomideh	200
Unger Nerces Eykjian	200
Unger Harout Beshlian and Nshan Kalayjian	200
Karekin Mgrdichian	200
Unger Hrair Karamardian and Unger Garo Keshvajian	100
Mrs. Angele Bahuth	50
Unger Missak Melemezian	50
Dikran Elmassian	25
Unger Haigaz Boyadjian	25
Anonymous	100
Anonymous	100

Արեւմտեան Ամերիկայի
Հայ Յեղափոխական Դաշնակցութեան
Հայ Երիտասարդաց Դաշնակցութեան

ՀԱՅԴՈՒԿ

Պաշտօնաթիւր - Ամսաթիւր

HAYTOUG

A monthly publication of the
A.R.F. Armenian Youth Federation
1501 Venice Blvd.
Los Angeles, Ca. 90006
Tel. 380-AYF6

Հ. Յ. ԴԱՅՆԱԿՑՈՒԹԻՒՆ Ա Ձ Դ

Հ. Յ. ԴԱՅՆԱԿՑՈՒԹԵԱՆ ԲԻՐՈՆ Ի ՆԿԱՏԻ ՈՒՆԵՆԱԼՈՎ ՀԱՅՐԵՆԻՔԻՆ
ԵՒ ՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ՍՊԱՌՆԱՑՈՂ ՎՏԱՆԳԸ՝

ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒՄ Է ԿՈՒՍԱԿՑՈՒԹԵԱՆ ԲՈԼՈՐ ՈՒԺԵՐԻ
Մ Ո Ւ Լ Ի Ձ Ա Ց Ի Ա.

Այսօրւանից սկսած իւրաքանչիւր շրջանի բոլոր դաշնակցական ընկերները
պարտաւոր են ներկայանալ տեղական մարմինն կամ Բիւրօյի լիազօրին և նրանց
տրամադրութեան տակ դնել իրենց բոլոր ուժերը:

ԻՒՐԱՔԱՆՉԻՒՐ ԱՆՊԱՐՏԱՃԱՆԱԶՈՒԹԻՒՆ ԱՅՍ
ԽՆԴՐՈՒՄ ՀԱՄԱՐԻՈՒՄ Է
ԿՈՒՍԱԿՑԱԿԱՆ ԴԱՒԱՃԱՆՈՒԹԻՒՆ

և պէտքէ համապատասխան պատժի արժանանայ:

Հ. Յ. Դաշնակցութեան
ԲԻՐՈ

5 Մայիսի 1920 թ.
Երևան: